

بیاقصہ جنال

(قصہ)

ادریس شاہ

رجانک: اقبال زہیر بلوچ

بلوچی اکیڈمی

عدالت روڈ کوئٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved

اے کتاب ۽ ڈراہیں حق گوں اکیڈمی ۽ آنت
بید ۽ بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ گت نہ کنت۔

بیاقصہ جنال
(قصہ)

اقبال زہیر بلوچ
2023

ISBN# 978-969-680-183-2

نہاد: 150 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائٹنگ ۽ شنگ کتگ۔

نامدات

چھمانی روک!

ستار جان جو تئیر (بابا جان)

ء

آشکام جان

ء نامء

v پیشگال
1 بے نامیں بچک
5 پیر زال ء شاہین
9 فاطمہ
14 نیم
20 دارء آسپ
33 دہکان ء جن
37 شیواریں رُوباہ
40 گہیریں گُروس
44 شیر ء آپ
47 شیواریں بچک
51 سلّیں مرد

پیشگال

من برے برے جیڑاں، بگندے چو آپ ء گوات ء وڑ ء قصہ ہم انسان ء
زندگی ء ہژدردی بہرے۔ انسان ء پگر، مارشت ء واب سرجمی دزوشم ء قصہ انت۔
قصہ ء انسان ء سیادی سک کو ہن انت، بلکیں منی نزا ء اے دو ہم گزنجیں چیز انت۔
کسانی ء ماباریں چنچو قصہ اش کتگ، چنچو کارست زانتگ، بلے اے گپ نہ
زانتگ کہ اے قصہاں چون چونیں رنگاں مئے کردساچی کتگ۔ ہمک قصہ درونے،
سکینے۔ مروچیگیں گونڈو باند انت چہ اے وڑیں قصہاں زبہر کنگ ء دور دارگ مہ
بیت۔ بلوچی زبان ء زہگانی لبز انک ء سر ء سک کم کار بوتگ۔ منی اے کسانیں جہد ء
مول گونڈواں بلوچی زبان ء نیمگ ء دلگوش کنگ ء چہ قصہاں آشنا کنگ انت۔ اے
قصہ درمی کو نہیں قصہ انت کہ من رجانک کتگ انت بلے کو نہیں قصہاں یا متھ ء بابت
ء منی وتی لیکہ ہمیش انت کہ اے یونیورسل سبجیکٹ انت، بلوچ ء کو نہیں قصہ بہ بنت یا
دگہ راجے ء، جاہے ناجاہے ہم گرچی ءے گمان بیت، پورہ ایشانی ریشگ مکیں انت۔
اے یازدہیں قصہ اوگان نبشہ کار ء زانت کار ادریس شاہ ء 30 سالی جہدانی
برورد انت کہ آئی پہ گونڈواں پولیتنگ ء نبشہ کتگ انت۔ اے رنگیں ہندی ء ربیدگی
قصہ آئی چہ میانی ایشیاء ء میان رودراتک ء زبانی نبشہ پتینکاں چتگ ء نز آؤرتگ
انت۔

اے قصہ ماں انگریزی ء اے مردماں رجانک کتگ انت؛

بے نامیں بچک / مونا کیرون

پیر زال ء شاہین / نتاشہ ڈلمار

فاطمہ / نتاشہ ڈلمار

نیم / مدوری موری ء رابرٹ ریولز

دارء آسپ / جولی فری مین

دہکان ء جن / روز میری سینٹیا گو

شیواریں روباہ / سیلی مالم

گہیریں گروس / جیف جیکسن

شیر ء آپ / انگر ڈروڈریگوز

شیواریں بچک / روز میری سینٹیا گو

سلیس مرد / روز میری سینٹیا گو

وانوک اے قضاہاں گوں وتی زند ء ہم دپ کت کن انت، اے قصہ

گونڈوانی لبز انبار ء وانشتی بود ء گیش کت کن انت ء شریں لبز انک ء نیمگ ء پہ آہاں

سکین ء دل بڈی ء بوت کن انت۔

گڈی ء من وتی برات گونگیں سنگت نجیب قاضی ء منت ء گراں کہ بید ء

آئی سکین ء دل بڈیاں بگندے اے کار سرجم مہ بوتیں، ء دیدگیں ٹلا مراد ء ہم لگھ

منت، کہ آئی پہ اے قضاہانی کسانیں کتاب ء یک جو انیں نامے من ء دات۔

اقبال زہیر بلوچ۔ شال

اولی قصہ

بے نامیں بچک

زماگلی، سکانی سٹک دیری، یک دوریں ملکہ ء یک بچکے نشنگ ات کہ آئرانام
نیست ات۔ اے دگہ وڑیں گپے کہ یکے ءرانام مہ بیت، شما، ہم جست کت کن ات کہ
آئرانام چیا پر نہ بوتگ؟

خیر! گپ اے وڑانت، ہماروچی کہ آپید ابوت، آئی مات ء پت آئرانام
بندگ ء ات انت، یک دانائیں مردے آئیانی لوگ ء اتک۔

"اے بچک ء بستار سک مزن انت، یک روچے من ایشر ء یک بے دروریں
چیزے دیاں بلے پیسر ء من ء ایشر ء نامے بندگی انت۔ من شے منت دارباں اگاں
شما ایشر ء نامے مہ بند ات"، دانائیں مرد ء گوشت۔

"شُر انت! بلے تو کدیں ایشر ء نامے بندے؟" آئی مات ء پت ء جست
کت۔

"من انوں ہچ گوشت نہ کنیں بلے اے گپ ء یات بہ کن ات کہ ایشی بستار
سک مزن انت ء ایشر ء نامے مہ بند ات"، دانائیں مرد ء گوشت۔

گڑاچہ ہماروچ ء دیم آئی مات ء پت ء آئرانام "بے نام" ء نام ء توار کت۔ آ
ملک ء زبان ء بے نام ء بزانت ات ہماروچ کہ نامے مہ بیت۔ نوں آیک بے نامیں
بچکے ات۔

یک روچے بے نام وتی سنگتانی دیوان ءِ نُشت، آئی گوشت؛ "ہر کس ءِ را
 نامے ہست، من لوٹاں من ءِ ہم نامے بہ بیت، تئی کر ءِ اگاں نامے ہست، من ءِ بہ
 دے۔"

دومی بچک ءِ درائینت؛ "منی نام یکے، انور انت، اے منی نام انت ءِ من ءِ
 پکار انت۔ اگاں ترابہ دیاں ءِ گڑا من چوں کنناں؟ چہ اے گپ ءِ ابید اگاں من ترا
 وتی نام ءِ بہ دیاں، تو من ءِ چے دے؟ ترا ونچ نیست۔"

"من ءِ وابے ہست، منی بچکار ءِ نیت، ترا دیاں ءِ۔" بے نام ءِ گوشت۔
 "بلے من اے گپ ءِ چون زانت کنناں کہ مردم ءِ چتور نام بندگ بیت ءِ
 وتی واب ءِ یکے دومی ءِ چے وڑدات کنت؟" انور جست کت۔

"بیارواں دانائیں مرد ءِ جست کنناں، ہما توجیلے سازیت۔" بے نام گوشت۔
 دانائیں مرد ہر چیز زانت ءِ سرپد انت، آدور ہم نہ ات۔
 بے نام ءِ انور آئی لوگ ءِ شت انت، دروازگ اش ٹک ات۔ آئی انچو کہ

آیاں ءِ دیست، گوشت ءِ؛ "تہا بیارات انور ءِ بے نام۔"
 "تومے نام چون زانت انت؟" آیاں جست کت۔
 "من باز زاناں، چونائی ءِ من و شتمے و دار ءِ بوتگاں۔" دانائیں مرد ءِ پسو

دات۔

"اد ءِ بہ نند ات، باریں چاراں منی جادوئی پیتیاں ءِ چے مان؟" آئی
 گوشت۔

بچک دانائیں مرد ءِ کش ءِ بالشتانی سر ءِ نشت انت۔
 آئی آیانی دیم ءِ پیتی ءِ ایرکت ءِ گوشت؛ "اے جادوئی پیتی ءِ کہ چہ نام ءِ
 پُرانت، بس بہ چارات۔"

وہدے آئی پیتی پچ کت، آیاں سر جمیں نام اش کت انت۔

اودء وڑوڑیں نام ہست ات، نام، نام بس نام ات انت۔ نام وت ءوت
گوٹنگ ء ات انت، نام ایدگہ ناماں گوٹنگ ء ات انت، ہر د مگ ء ناماں گرگ ء ات
انت۔

دانائیں مردء یک نامے چہ پیتی ء در کت ء بے نام ء دست ء دات۔ نام ء دور
کت آئی دستانی سرء، سر کپت آئی کوپگاں، گوشاں پترت ء تچک ء سرء مجگاں شت۔
انگاہ ء آئی زانت کہ آرنانامے رستگ۔

"اَلے۔۔۔ اَلے۔۔۔ من ء نامے رستگ۔۔۔ من حُسنی آل۔"
آئی نام حُسنی ات۔

پدء انور کوکار کت؛ "من ہما و اباں لوٹاں کہ حُسنی ء گوں من قرار کتگ۔"
آئی دگہ یک پیتی ء ء دپ پچ کت، اے ہما و ابانی پیتی ات کہ مردم اش نہ
لوٹ انت۔

آئی حُسنی ء گوشت؛ "تو وتی سرء پیتی ء تہابہ کن، واب پیتی ء مان بیت۔"
حُسنی ہمے وڑکت دانکہ واب پیتی ء تہا کپت۔

دانائیں مردء دگہ پیتی ء ء دپ پچ کت کہ چہ شریں و اباں چکار ات۔
بچکاں آئی تہا ہر وڑیں شریں واب دیست۔ شَر شَرء جو انیں واب۔

"من شمارء یک یک واب دیاں، شاپہ وت ء وابے وابے بہ زور ات۔"
دانائیں مردء گوشت۔

انچو کہ آیاں و اباں ء زرت، و اباں دور کت آیانی دستانی سرا، سر کپت انت
آیانی کوپگاں، گوشاں پترت انت ء تچک ء سرء مجگاں شت انت، حُسنی ء نام ء وڑء۔

چدء پد حُسنیء نامے رست، مدامیء دائمی نامے، دوئیں بچکاں وش و شیں
واب دیست۔

قصہء مولء مراد:

ایدگہ بازیں تکء پهناتانی همرائیء اے قصہ گونڈواںء ہے سرپدیء
دنت کہ زندء ہر جیڑہء را یک توحیلے هست، سنگء او پار کنگ شریں چیزے۔

دومی قصہ

پیر زال ء شاہین

زماگئی، و ہدے کوپ تھک ات انت ء کارنج ء چچہ کوہ ء پٹاں رُست انت،
یک زالے ہست ات کہ آئی ہج بر شاہین نہ دیستگ ات۔

یک روچے، یک شاہینے آزمان ء دیم ء بُر زبال ء ات، آئی جیر ات کہ من
کمودمے بالا کناں۔ آجہل کپت ء نشت۔۔۔۔۔ شے حیاں کج ء نشت؟
آپیر زال ء گس ء دروزاگ ء دپ ء نشت۔

پیر زال ء دانکہ دیراں شاہین ء راچم سک دات انت ء گوشت ءے، "اللہ!
چو نہیں دگہ وڑیں کپوتے!"

آئی آرا کپوتے لیک ات، پمیشاکہ، آئی ہج بر شاہین نہ دیستگ ات بلے باز
کپوت ءے دیستگ ات۔

"من کپوتے نہ اول"، وتی سر جمیں قد ء بالاد ء پیش داراں، شاہین ء
گوشت۔

"بے سُد!" پیر زال ء گوشت۔ "چہ تئی بانزل ء پٹاں گیشتر منی امر انت، ء
من انچو کپوتے بہ گنداں من زاناں کہ کپوتے۔"

"اگاں تو چو سُدک ءے کہ من کپوتے آں، گڈا تو پرچہ گوش ءے کہ من
دگہ وڑیں کپوتے آں؟" شاہین ء گوشت۔

"شُر، کموتی سُنٹ ءِ بہ چار، اے چوٹِ انت، کپوتانی شوک ءِ تچکیں سُنٹ
 انت، ءِ وتی ناہنناں بہ چار! کپوتانی ناہن چو مزن نہ انت۔۔۔ وتی سرءِ پٹاں بہ چار! اے
 دُرہاشنگ شانگ انت، رندگ لوٹ انت۔ کپوتانی سرءِ پٹ شوک ءِ لہم انت۔" پیر
 زال ءِ گوشت۔

چہ شاہین ءِ پسو دینگ ءِ پیسر، آئی آڑ اڑپت ءِ گس ءِ آؤرت۔
 آئی وتی ناہن چن زُرت ءِ آئی ناہن چت ءِ کسان کت انت۔
 آئی دانکہ ہماوہداں آئی سُنٹ کش ات، دانکہ تچک نہ بوت۔
 پیر زال ءِ آئی سرءِ شوکیں بُل ءِ موداں ءِ دانکہ ہماوہداں رست کہ تچک
 بوت انت۔

"نوں تو کپوتی چہر گے جَن ءِ! سکہ باز شر ترے!" پیر زال ءِ گوشت۔
 بلے شاہین سکہ نگیک ات۔ گواچن ءِ، آسکہ مونجات۔
 انچو کہ پیر زال ءِ آڑ ایل دات، آئی بال کت ءِ درچکے ءِ سرءِ نشت۔
 انچو آودانشت ءِ چارگ ءِ لگ ات کہ چے بہ کنت، دگہ یک شاہینے اتک ءِ
 آئی کش ءِ نشت۔

"اڑے! تو کمودگہ وڑیں شاہینے نہ ءِ!" نوک اتلگیں شاہین ءِ گوشت۔
 "خیر، ترالے و باور انت کہ من شاہینے اول، ہاوند تئی شگر انت!" شاہین ءِ
 پسودات۔"

"خیر، بلے یک پیر زالے ءِ حیال ءِ من کپوتے آل ءِ ہمیشا کہ کپوتاناں دراجیں
 ناہن بر نیست، آئی منی ناہن چت انت۔ کپوتانی سُنٹ چوٹ نہ انت، آئی منی سُنٹ
 راست گت۔ ءِ ہمیشا کہ کپوتاناں سرءِ مودی بُل بر نیست، آئی منی بُل ءِ سرءِ مودرست
 انت۔" شاہین ءِ گوں ارسیگیں چہاں گوشت۔

"آلمی ء نازانتیں زالے بوگ۔" نوک اتلگیں شاہین ء گوشت۔
گوں ہمے گپ ء، آئی چہ وتی بانزل ء چیر ء بھکے کش ات، ء اولی شاہین ء بل ء
راہا پیشے وڑ ء رست۔

"نوں بہ چار! تو پدا وتی ہما دروشم ء ء۔" پہ وتی ناہناں پریشان مہ بو، اے
زوت رُ دانت۔ "آئی گوشت۔"

"منت وار آل، منی دوست!" اولی شاہین ء گوشت۔
"اے چشیں گپے نہ ء!" آئی نوکیں سنگت ء گوشت۔
آئی نوکیں سنگت ء گوشت؛ "بلے یات بہ کن، اے دنیا ء تہا باز گنوکیں
مردم ہست کہ گوش انت کپوت شاہین انت، یا شاہین کپوت انت، یادراہیں تہر ء چیز
دگہ چیز انت۔ ء وہدے اے وڑ کہ گنوک بنت گڈا باز بے سریں کار کن انت۔ ماباند
انت وت ء راجہ آگنوکیں پیر زال ء آئی وڑیں دگہ مردماں دور بہ دار انت۔"
چد ء پد، شاہین دیم پہ وتی ہند ء گدواں واتر بوت انت۔
آپدا پچ بر آگنوکیں پیر زال ء نزدیک ء ہم نہ شُنت انت۔
ہمے وڑ ء پد ء درسانی زند پہ وشی گوست۔

قصہ ء مول ء مراد:

اے دلکشیں قصہ ء تہا، یک پیر زالے اولی رنداں یک شاہینے گندیہ۔ چہ
آئی نا آشنائیں ڈیل ء بالاد ء اجکہ ء حیران بیت، آ فیصلہ کنت کہ آ آر ابدل کنت ء وتی
حیالانی مرگ ء دروشم ء دنت کہ مرگ ہمے وڑ منی لیکہ ء حساب ء بہ بنت۔ آئی اے
کار انسانی ہما پگر ء آدیک انت کہ مدام نا آشنائیں چیزاں وتی تب ء وڑ ء بدل کنگ
لوٹیت۔

اے قصہء دروشنے شمارانامداریں شاعر جلال الدین رومی کہ 700 سال
ساری بیران بوتگ،ء مثنویء تہا دست کپیت۔

سیمی قصہ

فاطمہ

یک برے دور یک شہرے ۽ روبر کتی نیمگ ۽ فاطمہ نامیں جنکے نشینگ ات۔ آ
یک وش حالیں پڑم ۽ سوداگرے ۽ جنک ات، آئی پت ۽ آئر اچلگ ۽ کار بندگ، تمبو ۽
جوڑکنگ ۽ پڑم ۽ کار ۽ بابت ۽ ہیلدار کنگ ات۔

یک روچے آئی پت ۽ آئر اگوشت: "منی جنک، مایک سفرے ۽ روگ ۽
یاں، من ۽ نیامی زر ۽ زرواناں کارے ہست۔ بوت کنت تو او دوش حال ۽ شر رنگیں
بچکے بہ شوہازے ۽ گوں آئی سانگ ۽ سور بہ کنے۔"

آدر اتک ۽ زروان پہ زروان سفر کنناں بوت انت، پت وتی سوداگری ۽ کنگ
۽ ات ۽ جنک مرد ۽ واپاں گندگ ۽ ات۔

یک روچے، آدمی پہ کریٹی ۽ روگ ۽ ات انت، کہ یک توپانے اتک، ۽ لانچ
پرشت۔

فاطمہ، بے سدا ۽ سکندریا ۽ تیاب ۽ لمب ۽ کپنگ ات۔ آئی پت مرتگ
ات، ۽ آپہک بزرگ ات۔

آشلامگ ۽ ہلاس ات، لانچ ۽ پرشنگ ۽ زر ۽ تہا کپگ ۽ آئر اپہک ژند کنگ
ات۔

وہدے آریکانی سرء سر جنات، جڑء گدانی بیماری کہولے ء آئرادیست۔
 آغریب ات انت بلے آہاں آئر اوتی گس ء بُرت ء وتی کار ء کسب ہیل دات آت۔
 ہچے وڑء آئی دگہ زندے بندت کت۔ سالے دوسال ء رند آید ء وشحالیں
 زندے گوازیگ ء آت۔

یک روچے، آتیاب ء لمب ء پہ کارے ء اتلگ آت۔ لہتیں غلامانی
 سوداگراں آئر ایدگہ مردمانی ہو اور بندیک کت ء بُرت۔ آئی کوکار ء فریاد کت بلے
 سوداگراں بچ بزرگ نہ بوت۔ آہاں آئر استمبول ء غلامانی نہادی ء پہ بہانگ ء
 آؤرتگ آت۔

آئی دنیا دومی براں تہار بوتگ ات۔

نہادی ء، لہتیں گراک ہست ات۔ چہ اے مرداں کیے پہ وتی دار ء کار جاہ ء
 واستہ غلام چارگ ء ات، اے مرد ء کار پہ لانچاں دار جوڑ کنگ آت۔
 وہدے آئی بد بہتیں فاطمہ ء بزگی دیست، آئی فیصلہ کت کہ من ایشر ء بہا
 زوراں، آئی جیڑ ات بوت کنت چہ ایدگہ بہا زور وکانی بدل ء من ایشر ء شریں ء
 آسراتیں زندے دات کت۔

آئی فاطمہ وتی گس ء آؤرت، آئی دل ء آت کہ فاطمہ ء پہ وتی جنین ء
 مولدے کنیں۔

وہدے آگس ء سر بوت، آئر ا حال رست کہ آئی سر جمیں زرمالی لانچے ء
 بوتگ انت کہ زری دزانی دست ء کپتگ۔ آئی کار دار داشت نہ کت، گڈا آ، فاطمہ ء
 آئی جنین دار جوڑ کنگ ء گرانیں کار ء گلائیش بوت انت۔

فاطمہ، پہ وتی وازدارء سک مہربان ات کہ آئی آئر انوکیس زندے بختیتنگ
 ات، آئی سک شرء جو انیں وڑے ء کارکت، وازدارء آئر اچہ غلامی ء آزات کت۔
 نوں آپہ وتی وازدارء مہکمیں کمکارے ات۔

ہمے وڑے یک برے پدا آئی زندگی پہ وش ء اشکامی گوزاں ات۔

یک روچے وازدارء آئر اگوشت: "فاطمہ، من لوٹاں کہ توگوں مالی لانچاں
 بہ رو، منی دیم ء مرد ء جہت ء، داراں جاوا بہ بر، اے گپ ء خیال ء بہ دار کہ دار ترا
 شریں نہادے ء بہا کنگی انت۔"

آشت، بلے وهدے لانچ چین ء تیاب ء گوست، آئر اتوپانے ء تباہ کت، ء
 یک رندے پدا فاطمہ دگہلکے ء تیاب ء ویل ات۔

آئی سک گریت، گوں ہمے مارشت ء کہ آئی زند ء ہچ چیز آئی تب ء میل ء
 نہ انت۔ ہر وهد ء کہ چیز شربنت، یک چیزے کنیت ء آئی سر جمیں واہرگاں تباہ کنت۔
 "پرچہ چوش بیت،" آئی کوکارکت، "ہر وهد ء کہ من لوٹاں چیزے بہ
 کنناں، تالہ چوٹ بیت۔ اینکس بد بہتیں چیز پرچہ گوں من بیت۔" بلے ہچ پسو نیست
 ات۔

آئی وت ء راجہ ریکاں چست کت ء زمین ء سر ء گردگ ء لگ ات۔
 نوں بوت اے وڑ کہ چین ء فاطمہ ء باروا ء کس ء ہچ نہ زانت۔ کس آئی
 جیڑہاں سر پد نہ ات۔ بلے کس ء اے ہم نہ زانت کہ یک در آمدے، یک جنینے، یک
 روچے اودا کنیت ء آپہ بادشاہ ء تمبوے جوڑ کنت۔ اے وهداں چین ء کس ء تمبوے
 جوڑ کنگ نہ زانت۔

وهدے فاطمہ چہ چین ء تیاب ء ہلکے ء اتک، مردماں گوں آئی گپ جت ء
 آئر ابادشاہ ء کر ء روگ ء سوچ دات۔

وہدے فاطمہ آئی دیم ۽ آرگ بوت، بادشاہ ۽ گوشت؛

"ماسی!" تو تمبو ۽ جوڑ کنگ زان ۽؟"

"منی خیال ۽ ہو،" فاطمہ پسودات۔

آئی سادے لوٹ ات، بلے اودانیت ات۔

آئی وتی پڑم ۽ زمانگ یات کت، لہتے پیش یکجاہ کت ۽ لہتے سادے رست۔

آئی بز ۽ مہکمیں گد لوٹ ات، بلے چینیا نی کرا آوڑیں گد نیست ات۔ وتی

سنکدریاء زمانگ ۽ یات کناں، آئی لہتے بز ۽ مہکمیں تمبوئی گد جوڑ کت۔

پدا آئی دیست کہ آراپہ تمبوواں منگ پکار انت، بلے چین ۽ منگ نیست

ات۔ گد فاطمہ استمبول ۽ دار جوڑ کنوک یات کت انت، آئی گوں شیواری ۽ ٹیٹیں

منگ جوڑ کت۔

خیر!۔۔۔ یک تمبوے جوڑ بوت!

وہدے تمبو چین ۽ باشاہ ۽ راپیشدارگ بوت، آئی فاطمہ ۽ یک و ہشتے پیلو

کنگ ۽ جار جت۔ آئی چین ۽ جہہ مندی گچین کت، اود ۽ آئی گوں و شرنگیں

شہزادگے ۽ سور کت، و شمال بوت۔ دانکہ وتی زند ۽ گڈی روچاں گوں چک ۽ چلانگاں

مشکول بوت۔

ہے انا گتیں جاورانی برودات کہ فاطمہ زانت ہر ناوشیں و ہد ۽ پدوشیں

وہدے انسان ۽ ودار ۽ انت۔

قصہ ۽ مول ۽ مراد:

اے قصہ ۽ تھا فاطمہ ۽ زنداژانداں چکار انت۔ آئی اے سفر آرا امر اکش ۽

چہ روم ۽ زر ۽ تیا باں بارت۔ مصر، ترکی ۽، گڈ سر ۽ چین ۽۔ گڈی ۽ چین ۽ آرا اسماء

بیت، ہما ویلانی سوبء کہ مدام آرا بے تالہیء گمان بوتگ، آسرء آئی زندء وشیانی
سوب بوتگ انت۔

چارمی قصہ

نیم

کرنی، وہ دے بکسکاں بشتکانی بال کت ء روج سردات، یک ملکہ ہست ات، ہچ
ہچ ء نام ء، بز ان "ہچ نیست۔"

اے ملک ء ر ایک بادشاہ ہے ہست ات ء یک بی بی ء ہم۔
بی بی ء ر اچک نیست ات۔ آئی دل ء لوٹ ات کہ آرا یک بچکیں بچکے بہ

بیت۔

"من ء چوں کسانیں بچکے بوت کنت؟" آئی بادشاہ ء ر اجست کت۔

"راستی، من نہ زان آل۔" بادشاہ ء پسودات۔

گڑابی بی بی ء دُر سیں مردماں ء جست کت؛

"مارا بہ بخش، ماترا گوشت نہ کناں کہ ترا چوں کسانیں بچکے بوت کنت۔"

گڑابی بی بی ء پریاں ء جست کت، ء آہاں گوشت،

"ماشت ء دانائیں مردعارف ء جست کت کناں۔"

دانائیں مرد سکیں ہز یارے ات، آئی ہرچی زانت۔ پری شت انت ماڑی

ء، ہمود ء کہ دانائیں مردعارف نشتنگ ات، ء آہاں آرا گوشت؛

"مالک چچ پچ پری انت۔ ملک ء رابی بی ءے ہست، ء آکسانیں بچکے لوٹیت،
بلے آنہ زانت کہ اے چوں رست کنت۔"

"من شمارا گوشاں گوں کہ بی بی ء را بچکیں چکے چوں رست کنت،" دانائیں
مردعارف ء بچکنداں ء گوشت۔

آئی یک سروپے چست کت، پریاں ء دات ء گوشت ءے؛
"اے سروپ ء بی بی ء را بہ دیت ء بہ گوش ات ءے کہ بہ ورے۔ اگاں آئی
وارت، آراکسانیں بچکے بیت۔"

گڑا پریاں سروپ زرت ء دیم پہ بی بی ء بال کت۔
"بی بی، مادانائیں مردعارف ء کراشتگ انت کہ ہر چیز زانت، ء آئی گوشتگ
کہ تو اے سروپ ء بہ ور۔ اگاں تو وارت، ترا بچکیں چکے بیت۔" پریاں گوشت۔
بی بی سک گل ات۔ آئی سروپ ء ورگ بندات کت، بلے ہلاس کنگ ء پیسر
آدگہ چیزے جیڑاں ء چہ سروپ ء شموشکار بوت۔ سروپ آئی کپی کتگ ء چگل داتگ
ات۔

آراکسانیں بچکے بوت۔ بلے ہمیشا کہ آئی ایوک ء سروپ ء کپ وارنگ
ات، آئی چک نیم ات۔

آرا ایک چھے ء یک گوشے برات، یک دستے ء یک پادے، آہر جاگہ کہ
شت سٹ ء کپ کناں ات۔

بی بی ء آرا شہزادگ نیم ء نام ء توارجت۔
انچو کہ آمزن بوت، شہزادگ نیم ہر کج ء ہسپ ء سر ء شت۔ آزوت ہسپ
ء سر کپت پرچہ کہ آرا سٹگ ء زلورت نہ ات۔

گوں وہد ء گوزگ ء آئی دل چہ وتی نیم بچکی ء پربوت، ء آئی مدام گوشت،

"من سر جمیں بچکے بوٹنگ لوٹاں۔ من چوں سر جمیں بچکے بوت کناں؟"

بی بی ء پسوہے بوتگ، "راستی ء من نہ زاناں۔"

ء بادشاہ ء پسو بوتگ، "من بچ نہ زاناں۔"

پریاں، وہدے کہ اے گپ اش کت انت، آہاں گوشت،

"بوت کنت ماہہ رواں ء دانائیں مرد ء جست بہ کناں، آہر چیز زانت، الم

سو جے دنت کہ شہزادگ نیم چون سر جمیں بچکے بوت کنت۔"

گڑا پری گوات ء تہابال کناں ء ہاماڑی ء تہاشت انت کہ اودادانائیں مرد

عارف نشتگ ات، ء آہاں آڑا گوشت،

"ما پری انت کہ تئی گندگ ء اتلگ انت، ہاہی بی ء بابت ء کہ پہ کسانیں بچکے

ء واہگد ارات، بلے آئی بچک ایوک ء نیم انت، ء آلوٹیت کہ آسر جم بہ بیت۔ تو آئی

لمک ء کت کن ء؟"

دانائیں مرد عارف گین سارتے کش ات ء گوشت، "بی بی ء سروپ ء نیم

وارتگ، پمیشا آئی بچک نیم بوتگ۔ چوش کہ اے دیریں گپے، آ آئی دومی کپ ء

وارت نہ کنت۔ آونوں ہراب بوتگ۔"

"شر، چشیں کارے ہست کہ نیم، نیم بچک بہ کنت ء پدا یک سر جمیں بچکے بہ

بیت؟" پریاں جست کت۔

"نیم، نیم بچک ء رابہ گوش ات آہہ روتین ء غار ء، تینین یک آس گواریں

بلاہے۔ آغارے ء تہاشتگ ء چپ ء چاگرد ء ساہدار چہ آئی سک تکا نسر انت، مدام

آس شانی کنت۔ تینین ء غار ء تہایک جوانیں درمان کاہے ہست، اگاں آکاہ ء نیم بچک

بہ وارت، آسر جمیں بچکے بیت۔ بہ روات آرابہ گوش ات، "دانائیں مرد عارف ء

گوشت۔"

گڑا پریاں بال کت، ء آہج نہ اوشتات انت دانکہ ماڑی ء رست انت، ہمود ء
کہ بادشاہ، بی بی ء نیم، نیم بچک نشنگ ات انت۔

وہدے کہ آودارست انت، آہاں شہزادگ نیم درگتک ء آڑا گوشت،
"ماداناہیں مردعارف ء گندگ ء شنگ انت، آسک ہڑیار انت ء ہر چیز
زانت۔

آئی مارا گوشت، ترا بہ گوشاں کہ توبہ روتین بلاہ ء غار ء، آمر دماں پریشان
کنگ ء انت۔ آئی گار ء پشتی نیمگ ء ترا جوانیں، شریں درمان کاہے رسیت کہ ترا
سرجمیں بچکے جوڑ کنت۔"

شہزادگ نیم پریانی منت گپت، وتی ہسپ ء سوار بوت، ء تاچیناں ء تنین بلاہ
ء غار ء نیمگ ء شت، تنین بلاہ آتراپاں آس شانی کنگ ء ات۔

"نوں من ترا چہ اے ایلاں تاچینگ ء انگاں، بلاہ!" شہزادگ نیم تنین ء
بہار دات۔

"بلے پرچہ؟" تنین جست کت۔

شہزادگ نیم گوشت، "من ترا ہمیشا تاچیناں کہ تو مردمانی سرا آس شانی کن
ئے ء اے آہاں ء ہج دوست نہ بیت۔"

"پہ من آس شانی الہی انت، پرچہ کہ من ء وتی ورگ گرادگی انت۔ اگاں

من ء پہ گرادگ ء چلے بوتیں من چوش نہ کت، "تنین پہ ہڑم پسودات۔

"من ترا پہ تئی گرادگ ء حاطر ء چلے دہیں۔ بلے پدے ہم من ء تراڈن ء در

کنگی انت، "شہزادگ ء گوشت۔

من ہر دیں مردمانی سر ء آس شانی ء بند بہ کنیں، تو انگت چیا چوش کن

ئے؟" بلاہ ء پسودات۔

"من ء تراچہ اے ہدء گلینگی انت پرچہ کہ تئی غارء پشت ء یک جوانیں،
شریں درمان کاہے ہست۔ اگاں من بہ وراں ءے، سر جمیں بچکے باں، ء من لوٹاں کہ
سر جمیں بچکے بہ باں۔" نیم گوشت۔

"بلے من ترا درمان ء دات کناں، دانکہ توپہ آئی زورگ ء من ء چہ اے جاہ
ء مہ گش ءے۔ تو وارت ءے کن ءے، ء سر جمیں بچکے بوت کن ءے۔ پدا توشت ء پہ من
چلے آورت کن ءے، ء من پداوتی گرا دوکائی ء کت کناں، ء من ء زلورت نہ بیت کہ
من مردمانی سرء آس شانی بہ کناں!" بلاہ ء گوشت۔

گر انیم ودارکت، بلاہ وتی غارء پشت ء شت۔ دمان ء تنین ء یک درمان کاہے
گوں ات ء اتک۔

شہزادگ نیم آہاں ء تیوگ ء وارت، دمانے ء رند، آئی دگہ دستے رست،
دگہ پہنادے، دگہ پادے، دگہ گوشے ء درہا۔

آیک سر جمیں بچکے بوت ء آسک، سک گل ات۔
آوتی ہسپ ء سوار بوت ء زوت زوت ء ہچ ہچ ء ماڑی ء شت۔ اودا آئی یک
گرا دگی چلے زرت ء پدا دیم پہ تنین اتک۔

چد ء پدا تنین بلاہ سکامات بوت ء وتی غارء تہانشت، ہچ بر کسی سرا آس شانی
ء نہ کت، ء درسیں مردم سک وش ات انت۔

چد ء پدا، نیم، نیم بچک ء را گوشت اش گل، ہچ ہچ ء زبان ء ایشی بزانت ات
"سر جمیں بچک۔"

اے پمانی سک حراب ات کہ کسے آرانیم بچک بہ گوشت و ہدے کہ آسرجم
ات، انچش انت نا؟

پدا درسانی زند دانی پہ وش گوشت۔

قصہء مولء مراد:

بی بی دانائیں مرد عارف ءء داتگئیں سو جانی پیلو کنگ ءء بے سوب بیت، ءء پدء
 ہچ ہچ ء بی بی ء چک نیم بیت۔ اے قصہ میانی ایشیاء ء میاں رودر اتک ء چہ ہزاراں
 سال ء گوشتگ بوتگ ء بوتگ ء انت۔ اے مارا ہے درونت ء دنت کہ ہچ چیز ء اشتاپ
 کنگی نہ انت ء ہر کارپہ تہمبل، گوں سرجمی ء کنگی انت۔

پنچھی قصہ

دارء آسپ

یک وہدے۔۔۔۔۔یک ڈگارے ہست ات کہ اودا مردم سک وش حال
 ات انت۔ آہاں وڑوڑیں چیز درگتنگ ات، پلانی کشگ ء، رون ء میوگانی دانکہ دیراں
 ایرکنگ ء، آدگہ ملاکنی چیزانی جوڑکنگ ء بہانگ ء، ءدگہ بازندء کارانی تھا۔
 آہانی سروک زانتکارے ات، آئی آہانی نوکیں چیزانی شوہازء کارانی دلبدی
 کرت پرچہ کہ آئی زانت کہ اے آئی مردمانی مک ء کن انت۔
 آئی دوچک ات انت، تمبل ء ہوشیار۔ ہوشیار اجبیں چیزانی کارمرزکنگ ء
 بلد ات۔ تمبل واب دیست، آئی ایوک ء ہما چیزانی شوک داشت کہ مردمانی چماں
 آہانی نہادسک کسان ات۔

وہدوہدء سرء بادشاہ ء، کہ آئی نام بادشاہ ممکن ات، اے جارے جت:
 "ہرکس ء را کہ شریں ء کاریںں چیز ہست آ آہاں ماڑی ء پیش بہ کن انت
 دانکہ آہاں ء داد بہ رسیت۔"

نوں آملک ء دو مردم ات انت، یک آسن کارے ء یک تراکامے، آدوئیں
 باز چیزانی تھا یک دومی ء ہلاپ ات انت، ہرکے ء اجب وڑیں چیز جوڑ کرت۔ وہدے

یک روچے آہاں اے جاراش کرت، آہاں پیسلہ کرت کہ پہ اے دادے آیکے دومی ء
 چہ باج ء براں دانکہ مردمانی تہاچہ بادشاہ ء نیمگ ء آہانی بستار گیشینگ بہ بیت۔
 آسن کار ء شپ روچ کار کرت یک بلاہیں مشینے ء سرے گوں بازیں زاننکاریں
 بلداں۔ آئی وتی دکان گوں بلاہیں دیوالاں چاگرد کرت دانکہ آئی کار چیر بہ بیت۔
 تراکام ء وتی سادیں ازباب زرت انت ء دیم پہ جنگل ء شت، دراجیں ء
 ایوکیں وہدے ء تہا آئی وتی شاہکار جوڑ کرت۔

آہانی یکے دومی ء خلاف بوئنگ ء حال ہر کئڈ ء شنگ بوئنگ ات، ء مردمانی ہے
 حیال ات کہ آسن کار گوں ارزانی ء کٹیت ء، چوش کہ آئی شریں کار پیسر ء
 مردماں دیستگ ات انت، ء انچو کہ تراکام ء کارانی ستاؤ بوئنگ ات بلے آچوکاری نہ
 ات انت۔

آسن کار ء یک بلاہیں آسن ء مائی ء جوڑ کرت، ء گوشت ءے کہ، اے آپ
 ء تہہ ء چیراں اوژنا کرت کنت، زمین ء سرے مال بُرت کنت، زمین ء تہا کل جت کنت
 ء کم کم ء بُر زء بال ہم کرت کنت۔

بندات ء دربار ء مردماں باور نہ کرت کہ اے مردمی دستی کار نہ ات انت،
 بلے وہدے آسنکار ء آئی کارندہاں بادشاہ ء دیم ء ہے کار کرت ء پیشداشت، بادشاہ
 سک وش ء گل بوت۔ آئی آسنکار ء آئی کارندہانی مزنیں دادے دہشتے دات، ایٹی ابید
 آئی آیاناں یک شرپ نامے ہم دات، "راجی مکم کار"۔

شہزادگ ہوشیار نوکیں ء اجبیں ماہیگ جوڑ کنگ ء کارانی کماش ء چاروک
 نامینگ بوت، دانکہ آہے نوکیں ء اجبیں ماہیگاں دانکہ لس مردماں بہ بارت ء سر بہ
 کنت۔

مردماں آسنکار ۽ ہوشیار نیک دعا کت انت، ہمے پیم ۽ آیاں پہ بادشاہ ۽ ہم
وتی نیکیں واہگ درشان کت انت۔ مردماں وتی اے دوزواہ سک دوست داشت
انت۔

ہمے وش ۽ گلی ۽ درس چہ تراکام ۽ شموشکار بوت انت۔ اناگت ۽ یک روچے
یکے ۽ جست کرت؛ "باج بری چوں بوت؟ تراکام ۽ کار کج انت؟ مادرس زان انت کہ
آیک شیوار ۽ بودیں مردے، بوت کنت آئی یک شر ۽ کارامدیں ازباہے جوڑ
کرتگ۔"

"چوش اجبیں ماہیگانی وڑادگہ چیزے کارامد بوت کنت؟" ہوشیار جست
کرت۔ بازیں مردے ۽ گوں آئی گپ ۽ تپاک کرت۔

بلے یک روچے بادشاہ ۽ دل چہ اجبیں ماہیگاں پُر بوت۔ آرانوں اے وڑیں
چیز بچ ماں نہ اتک۔ پمیشا آئی حکم دات؛ "بہ روات، تراکام ۽ بہ یارات، من دلمانگ
آں کہ آئی اڑداتگیں چیز ۽ بہ چار آں۔"

سادگیں تراکام دربار ۽ اتک، آئی چیزے گدے ۽ تل ۽ پتاگ ات۔
سرجمیں دربار ۽ مردماں وتی گردن دراج کرت انت دانکہ گدے تل ۽ چیز ۽ بہ گند
انت۔ تراکام ۽ گد لیٹمنت، دار ۽ آپسے زاہر بوت۔ اسپ شوک ۽ زیبائیں رنگ داتگ
ات، پل ۽ شوشگ ات۔ بادشاہ ۽ کے چارگ ۽ پد گوشت؛ "اے ویک کسانیں
لیسوی ۽ دیم دگہ ہچے نہ ۽!"

"اباجان! باریں ہمے مردے ۽ جند ۽ جست کناں، اے چے ۽ کہ جوڑے
کرتگ؟" شہزادگ تمبل ۽ گوشت۔

"شر باریں!۔۔۔ اے چے ازباہے؟"

"منی واجہ! اے یک جادوئی آپسے۔ اے چوسک دلکش نہ انت بلے چہ اندری سماء پُر پُر چکار انت۔ ماہیگ رہشونی لوٹیت بلے اے وتی سوار ۽ دل ۽ واہگاں سر پد بیت ۽ آڑا ہما جاہ ۽ بارت ۽ سر کنت، ہمودا کہ آئی دل بہ لوٹیت۔"

"اے وڑیں سلگت ایوک ۽ پھ تمبل شرنانت، اے بے دروریں ماہیگ ۽ بدل بوت نہ کنت۔" سر وزیر ۽ بادشاہ ۽ گوشاں ہلوت کرت۔

ترا کام ۽ گوں ناکا میں دلے پہ واتری ۽ وتی گام چست کرت انت کہ تمبل گوشت؛ "ابا! بل کہ من دار ۽ اسپ ۽ زوراں۔"

"شرانت! ایٹی ۽ بہ دیت ۽۔۔ ۽ ہمے ترا کام ۽ بہ برات گوں در چکے ۽ بہ بنات دانکہ اے بہ زانت، مئے وہد چنچو گران بہا انت۔ اے سر پد بہ بیت کہ اجبیں ماہیگ ۽ مارا چنچو از گار ۽ وش حال کتگ، ۽ بگندے اے مرد پہ وت ۽ کار ۽ رہندے ہیل بہ گیت، نوں بگندے ما ایٹی ۽ آجو بہ کناں، دانکہ وتی نوک ہیل گنگیناں کار بست بہ کنت۔" بادشاہ ۽ گوشت۔

ترا کام اش بُرت ۽ شہزادگ تمبل ہم دار ۽ اسپ زرت ۽ در اتک۔

شہزادگ تمبل آڑا وتی کوٹی ۽ بُرت، آئی دیت دانکہ آڑا باز دستگ بر، آئی چپ ۽ چوٹیں شوشنگ ہورت ہورت ۽ پہ شیواری چارات انت۔ ہر ہما کس ۽ کہ اسپ ۽ دستگ پہ وڑتاب دات انت، ۽ آڑا سوار بوت: ہما جاہ کہ مردم ۽ دل ۽ آت، اسپ ۽ گوات ۽ شیکاں گوں لڑاں آڑا ہمودا بُرت ۽ سر کرت۔

ہمے داب ۽ تمبل ہمک روچ یک انچیں جاہے شت کہ آئی پیسر ۽ نہ دیستگ ات، اے وڑ آئی باز نوک نوکیں چیز در بُرت۔ آئی اسپ ۽ را گوں وت ہمک جاہ ۽ بُرت گوں۔

یک روچے ہوشیار گوں آئی دُچار کپت ء آئرا گوشت ءے؛ "دار ء اسپ پہ
تئی وڑیں مردماں شرانت، من وتی دل ء واہگانی پد ء پہ سر جمیں راج ء کار ء اول۔"
تمبل جیڑات؛ "دریگتیں! من بہ زانتیں کہ درسانی سیت ء نپ کجام کار ء تہا
انت؟ منی دل ء واہگ کجام انت؟"

انچو کہ آوتی کوئی ء سر بوت، آ اسپ ء سوار بوت، دستگ ءے تاب دات
انت، ء جیڑات ءے؛ "من وتی دل ء واہگ ء پد جنگ لوٹاں۔"
چہ رژن ء تیز تر، گوات ء سیمسراں دراں، آئی ہزراں سالانی پند بُرات ء
آئرا یک انچیں ملکہ ء سرکت، کہ آئی بادشاہ جادو گرے ات۔
بادشاہ ء نام کہانائے۔ آئرا یک شر رنگ ء زیبائیں جنکہ ہست ات، آئی نام
گران بہائیں گوہرات۔

آئی رینگ ء خاطر ء بادشاہ ء آئرا آزمان ء دیم ء بالیں ماڑی ءے تہا بندیک
کتگ ات، آماڑی چہ جمبراں برز تر بال ات۔ تمبل وہدے اے جادوئی زمین ء سر
بوت، آئی آزمان ء دیم ء ہے درپشوکیں ماڑی دیست، ء ہمو دا ایر کپت۔
بادشاہ ء جنک ء ورنائیں بور سوار یکے دومی ء دوچار کپت انت، ء آیاں ء مہر
بوت۔

"منی پت مارا ہیچ بر سور ء نیلیت، آگوشت کہ من سر دیں ریکاں ہما
دیم، مئے دگ ء رودراتکی نیمگ ملکہ ہست، گوں ہمائی جادو گریں بادشاہ ء زہگ ء
سور بہ کناں۔ آئی دل ء انت کہ من اے سور ء وسیلہ ء دوئیں مکاں یکے کناں، ء آئی
گپ ء نہ منگ ء ستک کس ء نیست۔" بادشاہ ء جنک ء گوشت۔

تمبل اسپ ء سوار بوت ء گوشت ءے؛ "من روان گوں تئی پت ء گپ
جناں، آئرا منارینگ ء جہد ء کناں۔"

وہدے آجادوئی سر ڈگارے سرء ایر کپت، آ باز نوکیں ء دکشیں چیز دلیست،
 ہمیشا آئی پہ بادشاہ ء ماڑی ء روگ ء اشتاپ نہ کرت۔ وہدے آ ماڑی ء دپ ء اتک،
 دانکہ در دپ ء ڈہل ء جنگ ء ات انت، ایٹی بزانت ہمیش ات کہ بادشاہ ساڑی نہ
 انت۔ تمبل جست کت، کہ بادشاہ کدیں واتر کنت۔

"آ لونجانیں ماڑی ء وتی جنک ء چارگ ء شتگ، آ برے برے دانکہ دیراں

ہموداجلیت۔"

تمبل بے ترک ء تواریں جاہے شت، اسپ ء راپرمانے دات کہ آتر ادا نکہ
 بادشاہ ء جندء لوگ ء بہ بارت۔ "من آئی لوگ ء گوں آئی نیادے کنناں، اگاں من
 لونجانیں ماڑی ء بے آئی موکل ء بہ رواں، بگندے آوش مہ بیت۔" آئی جیڑات۔
 وہدے آ بادشاہ ء لوگ ء سر بوت، آپر دہانی پشت ء چیر بوت ء ہمودا وپت۔
 ہے وہداں، بادشاہ ء جنک ء وتی دل ء راز داشت نہ کرت ء بادشاہ ء راحال
 ئے دات، کہ یک بور سوارے آئی ء اتلگ ء گوں آئی سور ء ہم دلماگ بوتگ۔
 بادشاہ کہانا پگرے ء کپت۔

آئی لونجانیں ماڑی ء چپ ء چاگرد ء گاٹ اوشتارینت، وت لوگ ء شت
 دانکہ ہے بابت ء بہ جیڑت۔ وہدے آ وتی شاہی پلنگ ء سرء نشت، آئی یک بے
 زبانیں جادوئی کارندہے ء وتی لنکک دار ء اسپ ء نیمگ ء ٹال گرت۔ "ہوہاں! بیا
 باریں چاراں اے چے از بابے، چونیں دار ء اسپے؟"

ہے وہدے کہ بادشاہ ء آئی کارندہ دار ء اسپ ء چارگ ء ات انت، شہزادگ ء

وتی جاہ بدل کرت ء دگہ جاہے ٹپ ات۔

بادشاہ ء دستگ تاب دات انت، اسپ اے دیم، آدمیم کرت، چارات ءے،
اے چوں کار کنت، بلے بے سوب بوت۔ "ایشی ء چگل دے، اے بیچ کار ء نئیت، بید
چہ گونڈوئی لیبوے ء۔" بادشاہ ء گوشت۔

ء ہمے وڑ ء اسپ کباٹ ء ایر کنگ بوت۔

نوں بادشاہ کہانا جیڑ ات، آرزوتاں چہ زوت وتی جنک سور دیگی انت،
چوش مہ بیت بور سوار آئی جنک ء پہ دگہ رپک ء ہنرے بہ بارت۔ آئی وتی جنک ماڑی
ء لوٹا نئیت ء آدگہ جادو گریں بادشاہ ء راپیام ءے گرت کہ وتی چک ء بیار سالونک بہ
کن۔

ہمے و ہداں شہزادگ تمبل چہ ماڑی ء جست، دانکہ وتی ملک ء بہ رو۔ آئی
وتی دل ء واہگ پد جت نہ کرت، نامیت بوت۔ بلے آئی وت لئجت؛ "اگاں من
سر جمیں زند ہم گوست، من روچے ناروچے گوں لشکر ء کایاں ء اے ملک ء وتی
کناں۔ من وتی پس ء کڈن کناں، دانکہ آ منی دل ء واہگ ء پد جنگ ء منی کمک ء بہ
کنت۔"

گوں ہمے سوڑگ ء، آپہ بے سر ء سامانی راہ گت۔ یک درامدے، پادان ء سر
جناں، بے آسراتی ء، گرم ء جلالنی دیمپان، آپ بندیں شپانی مسافر، ریکانی توپانانی نیام
ء ریکانی تل ء پہ نا میتی گار ء بیگواہ بوت۔

سر بتگی ء، تمبل وتی جند، وتی پس، جادو گریں بادشاہ، ترا کام، بادشاہ ء جنک ء
دار ء اسپ درس ملامت کرت انت۔ برے برے آئی چمانی دیم ء دروہاپ ات انت،
برے برے مزن مزین شہر، برے برے آئی چم رثناہ بوت انت، برے برے آ
پہک تکا نسر بوت۔

برے برے آئی جیڑاٹ، گرانیں ساہتاں آڑا دست گروک ء ہمراہ
ہست، بلے و ہدے آئی وتی کش ء کر چارات انت، آپہک ایوک ات۔

آڑا انچو گمان بوت، کرنے بیت آسفر ء انت۔

وہدے کے جگگ ء پد، آئی پد ء سفر بندات کرت، اناگت ء آئی وتی دیم ء
چیزے دیست، اول سراں آچو دروہاپ ء ات۔ یک باگے ات کہ چہ نیوگاں سر پہ
چک ات، آڑا وتی نیمگ ء کٹنگ ء ات۔ اول سراں آئی دلگوش نہ کرت ء راہ کپت،
بلے زوت آئی بہت آباگے ء تہا انت۔

آئی لہتیں نیوگ چت ء چشت۔ آسک وش ات انت۔ ایشاں آئی ترس،
گٹرن ء ٹن درس بُرت انت۔ آکہ سیر لاپ بوت، بزیرں درچکے ء ساہگ ء تچکے
دات ء وپت۔

آوہدے پاد اتک، تر ء تازگ ات، بلے آڑا انچو سماء بوت کہ چیزے نہ
چیزے شر نہ انت۔ آ آپ ء نزیک ء شت ء وتی جندے آپ ء تہا چارات۔ آئی وتی
سلیں ڈروشم دیست، درا جیں ریش، لونجا میں گوش، چنگیں کانٹ۔ آئی وتی دست
چارات انت، پٹاں بار ات انت۔

اے وا بے؟ آئی وت ء را، لہتیں چنڈوک پتک۔ بلے، ہچ پہ ہچ۔ آئی پہ ترس ء
لرز، دپ چچ لگوشت ء وتی دل گوں زمین ء لگشت۔ "نوں من مراں یازندگ باں،
اے نیوگاں منی زند تباہ کت، گوں دنیا ء مستزیں لشکر ء، ہچ سوب منی کار ء نئیت۔
نوں کس گوں من سور نہ کنت، گران بہائیں گوہر و ہچبر نہ کنت۔ نوں دیہاں ء چہ
منی دیم ء بیم کئیت، منی دل ء واہگ بہہ پد جنگ نہ بیت!" گوں اے حیالاں آ بے سُد
بوت ء کپت۔

وہدے آئی بُست کرت، تہاری ء، درچکانی شمگ ء آئی رژن ء شہمے دیست۔
 ترس ء امیت دویناں آئی رگانی تہاسرکش ات۔ انچو کہ رژن نزدیک تر بواں بوت،
 آئی دیست کہ یک استال گونگیں ڈیواے۔ ہے ڈیوا یک مزن ریشیں پیر مردے ء
 دست ء ات ء آرژن ء زر ء مان دیاں پیدا ک ات۔

"منی چک! تراے جاہ ء اثر مند کتگ۔ اگاں من مہ اتکین آل، تو اے
 سحر آماچیں جنگل ء دگہ رسترے جوڑ بوت ء۔ اداتنی وڑیں بازہست، بلے من تنی
 مک ء کرت کنیں۔" پیر مرد ء تمبل ء گوشت۔

تمبل جیڑ ات، اے مرد بلکیں شیطان ء بدے، بوت کنت ہے بد ء
 سحر آماچیں درچکانی واہند انت۔ بلے، انچو کہ آئی سُد کرت، آڑا سما بوت کہ آڑا پہ
 بباد دیگ ء ہیچ نیست۔

"منی پس! منی مک ء بہ کن۔" آئی گوشت۔

"اگاں تو پہ دل وتی دل ء واہگ ء پد جنگ لوٹ ء، ایوک ء ہے واہگ ء پد ء
 دُمباں بہ بو، ہمیشی حیالاں بہ بو، اے تا جگیں نیوگاں ہیچ کمار مہ کن۔ تو بُن ء پکتگیں
 ہتیں ہشکیں نیوگ چت ء وتی تو شگ کت کن ء۔ وتی تالہ ء رند پداں بہ رو۔"
 دانائیں مرد ء آراسر ء سوج کرت۔

گوں اے گیاں آراہ گت۔

انچو کہ آدانائیں مرد ء درپش تہاری ء اندیم کرت انت، تمبل دیست کہ ماہ
 درآیاں ات، ماہکانی ء آئی دیست، ہمک درچک ء چیر ء ہشکیں نیوگ کوت انت ء ایر
 انت۔

آئی، ہتیں چت ء زوت زوت ء وراں ء کرت انت۔

مدان مدان ء آئی دستانی پُٹ ہلاس بوت انت۔ کانٹ نَز تراں بوت انت، ء
 پداگار بوت انت۔ ریش دور اتک انت۔ آہما پیشی مردم بوت۔
 بام ء نوکی پدا تگ ات، گور بام ء و ہداں آئی، لہتیں اشتری ٹلینگوکانی تو ار
 اش گرت۔ بلاہیں اشتری کاروانے چہ سحر آما چیں جنگل ء تہا پیداک ات۔
 تمبل ہمودا اوشتا تگ ات۔ دواشتر سوار سست ء پھائی اتک۔
 "شہزادگ ء نام ء، مئے وازدار ء نام ء، ما آج تو، لہتیں نیوگ لوٹ انت۔ مئے
 واجہ تنگ انت، ء چہ اے اجبیں زردالواں، لہتیں لوٹیت۔" یک واکدارے ء
 گوشت۔

تمبل ہشک ء سیاہ ات، آرا آئی ادء تجرباں وانگ کرتگ ات۔
 شہزادگ چہ وتی شاہی سواری ء وت ایر کپت ء گوشت ء؛ "منی نام
 جادوگر زادہ انت، من رودراتک ء جادوگریں بادشاہ ء زہگ اول۔ ہوڑیں مرد! اے
 بگچہ چہ سہر ء پُر انت۔ من نیاز بُند آں، ہمیشا تئی، لہتیں نیوگ چنناں ء زوراں۔ من کمو
 اشاپ آں کہ منی بانورپہ من نشنگ ء وداریک انت، روبرکت ء جادوگریں بادشاہ
 کہاناء جنک، گران بہائیں گوہر۔"

گوں اے گپانی اش کنگ ء تمبل ء دل کپت۔ بلے، زوت مار ات ءے کہ
 بوت کنت، اے تالہ انت کہ من آئی رند پداں روان آں، انچو کہ ہما دانائیں مرد ء
 گوشت۔ آئی شہزادگ ء را، ہمینکس نیوگ دات کہ آئی دل ء سیر ء وارت۔

ورگ ء پدا شہزادگ و اب کپت۔ مدان مدان ء کانٹ، پُٹ، ء درا جیں گوش
 آئی بدن ء سر اُردان بوت انت۔ و ہدے سپاہیگاں آرا اُسرینت، آئی اجبیں کار ء کرد
 کرت۔ آئی لیکہ ات کہ من شر آں، شمے شکل گَشنگ۔

شہزادگ ء سلاہ کاراں وت ماں وت ء گپ ء تران بندات کرت۔ تمبل
گوشت اگاں شہزادگ مہ وپتیں، چوش نہ بوت۔ گڑی ء ہمے شور ء سلاہ بوت کہ
شہزادگ ء بدل ء تمبل ء سالونک کناں ء براں۔ کانٹی نہیں جادوگرزادہ گوں اسپ ء
بندگ بوت، آئراگشانے سر ء اش دات ء شہزادگ ء مولدے ء جہت ء کاروان ء
ہمراہ اش کرت۔

"بوت کنت ایشی ہوش کے وهداں پد برجاہ بہ بیت، ہر حساب ء اے انگت
مئے شہزادگ انت۔ تمبل گوں جنک ء سور بہ کنت، پد ء ما ایشاں زوراں روان وتی
ملک ء، اود ء مئے بادشاہ الم راہے بریت۔" سلاہ کاراں گوشت۔
تمبل وتی تالہ ء پد ء رنداں ات ء وتی شریں روچانی ودار ء ات۔ آئی گپ
من ات انت۔

وہدے اے کاروان روبرکت ء بنجاہی شہر ء سر بوت، بادشاہ وت آیانی وش
اتک ء اتک۔ سالونکیں تمبل بانور ء کش ء برگ ء نادینگ بوت۔ بانور ء چم در گڑات
انت، کے کہ آہ تسیت۔ تمبل زوت زوتاں آئی گوش ء الوت کرت ء آئراسر جمیں
قصہ گوشت انت۔ پدا آیانی سور شاہی وڑ ء داباں بوت۔ مزین مراگشے اڑ دیگ
بوت۔

ہمے وهداں کانٹی نہیں شہزادگ ء ہوش نیماں برجاہ بوتگ ات، بلے آئی انسانی
شکل انگت نہ اتلگ ات۔ آئی مردماں انگت ء آئی راز چیر داتگ ات۔ انچش کہ
سوری مراگش ہلاس بوت، کانٹی نہیں شہزادگ ء کاروان ء سروگ (اے مرد ء مدام
تمبل ء بادشاہ ء جنک وتی چم ء چیر ء کنگ انت) دربار ء اتک ء گوشت ءے؛ "او! مزین
ء برزبالادیں بادشاہ! دانا یانی سرچنگ! مئے استال زانت ء ماگ بندانی رد ء نوں وهد

اتلگ کہ ما بانور ۽ سالونک ۽ وٽي ملڪ ۽ به براں، دانڪه آوتي لوگ ۽ ٻه آسرات به بنت ۽ وٽي شاد هاني روچاں به گوازيئاں۔"

بادشاه ۽ جنڪ ۽ ٻه اڳهي تمبل ۽ نيمگ ۽ چارات۔ آئي زانت، انچش که آراه به کپ انت، جادوگرزاده آتر اچہ تمبل ٽچ گيپت ۽ تمبل ۽ سُثت۔

تمبل آئي گوشاں الوت کرت؛ "ٻچ مه تُرس، وت ۽ وش ۽ گل پيشدارگ ۽ جهد ۽ به کن، هما بيت که مئے تاله ۽ انت۔ به گوش من روگ ۽ روان بلے دار ۽ اسپ ۽ هم براں گوں۔"

اول سَراں جادوگريں بادشاه وٽي جنڪ ۽ اے تماہ ۽ سر ۽ کے اڄڪه بوت۔ آئي جيڙات، بوت کنت آپميشا دار ۽ اسپ ۽ لوڻگ ۽ انت که اے گوں آئي اولي گواچار ديوک ۽ بندوک انت۔

بلے، کانئي نيل شہزادگ ۽ سروزير ۽ گوشت؛ "واجه کار! جنکوڪ يڪ کسانيل ليبوے لوڻگ ۽ انت، بلے که زوريت ۽، بلڪيل آئي ملڪ ۽ ياتال کم به کنت۔"

جادوگريں بادشاه ۽ من ات، زوت کاروان راه کپتنگ ات۔ انچش که بادشاه ۽ مردم برترات انت، ۽ کاروان په شپ جلي ۽ جاگه اوشات، جادوگرزاده ۽ وٽي گشان دوردات ۽ کوکار کناں ديم په تمبل ۽ سُثت؛ "مني بد بهتياڻي جوڙ کنوڪ! مني تي دست ۽ پاداں بنديں ۽ ترا وٽي ملڪ ۽ بريں۔ توپداوت گوش ۽ که اے سحرچوں هلاس بيت، اگاں نامن تي پوست ۽ روسينيل۔ نون بياگران بهائيل گوهر ۽ من ۽ به دے!"

تمبل تچاں ۽ بادشاه ۽ جنڪ ۽ نيمگ ۽ سُثت، دوئيں دار ۽ اسپ ۽ سوار بوت انت ۽ آزمان ۽ ديم بال کناں ۽ سُثت انت۔ درساني دپ ٽچ ات انت ۽ آياں په اڳهي چارگ ۽ ات انت۔

دمانے ۽ پد دوسیں بادشاہ ممکن ۽ ماڑی ۽ ات انت۔ آیاں وتی سر جمیں قصہ
 آؤرت انت، بادشاہ آیانی پہ سلامتی سر بوؤگ ۽ سک وش ۽ گل ات۔ آئی دمان ۽
 پرمان دات کہ تراکام ۽ آجوبہ کن ات، آڑ اداد ۽ دہشتے دات ۽ مردماں آڑ اسائات۔
 وهدے بادشاہ ممکن بیران بوت، تمبل ۽ گران بہائیں گوہر آئی جاہ گپت۔
 شہزادگ ہوشیار ہم گل ات، پرچاکہ آگون وتی اجبیں ماہیگاں دلگوش ات۔
 "من وشاں، اگاں شتاوش ات۔ منی دل ۽ آج ہے اجب ۽ دلکشیں ماہیگانی
 کار ۽ دگہ ہچ شتر ۽ وش تر نہ انت۔" آئی گوشت۔

قصہ ۽ مول ۽ مراد:

اے قصہ ۽ پشت ۽ آملک ۽ مردمانی کر ۽ یک گوشتنے ہست، "ہماکہ ماہیگ
 لوٹ انت، آماہیگ ۽ پشت ۽ باز کٹ ات کن انت، ۽ ہماکہ انگت وتی دل ۽ واہگ ۽ نہ
 زان انت، آپیسر ۽ دار ۽ اسپ ۽ قصہ ۽ گوش بہ دار انت۔"
 اے قصہ مارا مئے زند ۽ مول ۽ واہگانی باروازنیں درونتنے دنت۔ دلبدی ۽
 زند ۽ موبانی بابت ۽ ہم راہشونی ۽ کنت۔

ششمی قصہ

دہکان ۽ جن

زمانگاں، ہست ات دہکانیٰ حنے۔ یک روچے آسوپ ۽ چنگ ۽ ات، یک سوپے کسانیں گلے ۽ کپت، آئی آراچہ گل ۽ در کرت نہ کرت۔

آئی اے کش ۽ آگشاں چار ات، دانکہ یکے آئی کمک ۽ بہ کنت۔ نزکیں درچکے ۽ سر ۽ آئی مرگے دیست، آئی مرگ تو ار جت، "او مرگک! بیابیا، گل ۽ ایرکپ، اے سوپ ۽ پہ من در کن۔"

بلے مرگ ۽ پَسہ دات، "ٹٹ، ٹٹ، ٹٹ،" بہ زان "انا۔"
چونیں کلپیں مرگے ات، شما دیست۔

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں مرگے!"

پدا آئی پشی ۽ دیست، ۽ گوشت ۽، "پشک! پشک! مرگ ۽ بہ تچایں دانکہ آکل ۽ بہ رو ۽ سوپ ۽ در بہ کنت۔"

بلے پشی ۽ پَسہ دات، "میاؤں، میاؤں، میاؤں،" بہ زان "انا۔"
چونیں کلپیں پشی ۽ ات، شما دیست۔

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں پشی ۽!"

پدا آئی کچے دیست، ء گوشت ے، "چو! چو! پشی ء بہ تاجیں دانکہ آمرگ ء
بہ تاجینیت، ء آہ رؤت چہ کل ء پہ من سوپ ء بیاریت۔"

بلے کچک ء پَسہ دات، "واؤ، وائ، وائ،" بہ زان "انا۔"
چو نیں کلپیں کچے ات، شہادیست۔

دہکان ء جن ء گوشت، "چو نیں کلپیں کچے ے!"

پدا آئی اے دیم ء آدمیاں چارات، دانکہ آئی بینگ ملکسے دیست ء گوشت،
"بینگ ملک! بینگ ملک! بہ رو کچک ء ڈنگے بہ جن، دانکہ آپشی ء بہ تاجینیت، ء پشی
پدا آمرگ ء بہ تاجینیت، ء مرگ بہ روسوپ ء چہ کل ء در بہ کنت۔"

بلے بینگ ملک ء پَسہ دات، "بززز، بززز، بززز،" بہ زان "انا۔"
چو نیں کلپیں بینگ ملکے ات، شہادیست۔

دہکان ء جن ء گوشت، "چو نیں کلپیں بینگ ملکے!"

پدا آئی وتی چپ ء چاگرداں چارات، دانکہ یک بینگ گرے دیست ے، ء
گوشت ے، "او بینگ گر! تو بینگ ملک ء بہ گوش، کچک ء ڈنگے بہ جنت، دانکہ کچک
پشی ء، ء پشی مرگ ء بہ تاجینیت، ء مرگ پہ من سوپ ء چہ کل ء در بہ کنت۔"

بلے بینگ گر ء پَسہ دات، "انا! من چوش نہ کنیں۔"

دہکان ء جن ء گوشت، "چو نیں کلپیں بینگ گرے!"

پدا آئی اے نیمگ ء آنیمگاں چارات، اے بری آئی جم جہے ء کپت انت،
ء گوشت ے، "چٹ! چٹ! بینگ گر ء لوپ کن، دانکہ آ بینگ ملک ء بہ گوشتیت، بہ
رو کچک ء ڈنگے بہ جن، کچک پشی ء تاجینیت، پشی مرگ ء تاجینیت، مرگ پہ من
سوپ ء چہ کل ء در کنت۔"

بلے چٹ ء ہچ پَسہ نہ دات، آہمودادراج ء دراج کپتنگ ات۔

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں چٹے!"

پدا آئی چم شانک دات انت، دانکہ آئی آچے دیست، ۽ گوشت ۽، "آج!
آج! چٹ ۽ بہ سوچ، دانکہ چٹ بینگ گر ۽ لوپ بہ کنت، بینگ گر بینگ ملسک ۽ بہ
گوشت، بہ رو کچک ۽ ڈنگے بہ جن، کچک پشی ۽ تالیجنیت، پشی مرگ ۽ تالیجنیت،
مرگ پہ من سوپ ۽ چہ کل ۽ در کنت۔"

بلے آج ۽ نہج نہ گوشت، آج چٹ ۽ سوچک ۽ وڑانہ ات۔

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں آچے!"

پدا آئی اے کر ۽ آراں چارات، دانکہ آپ ۽ ہودے دیست ۽، ۽
گوشت ۽، "آپ! آپ! بہ رو آج ۽ بہ کش، پرچاکہ آج چٹ ۽ نہ سوچیت، چٹ
بینگ گر ۽ لوپ نہ کنت، بینگ گر بینگ ملسک ۽ نہ گوشت کہ کچک ۽ ڈنگے بہ جن،
کچک پشی ۽ نہ تالیجنیت، پشی مرگ ۽ نہ تالیجنیت، ۽ مرگ پہ من سوپ ۽ چہ کل ۽ در
نہ کنت۔"

بلے آپ ۽ ہم وتی زرانک نہ سُرینت انت۔

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں آپے!"

پدا آئی چم پہ گوکے ۽ کپت انت، ۽ گوشت ۽، "گوک! گوک! بہ رو آپ ۽
بہ ور، پرچاکہ آپ آج ۽ نہ کُشیت، آج چٹ ۽ نہ سوچیت، چٹ بینگ گر ۽ لوپ نہ
کنت، بینگ گر بینگ ملسک ۽ نہ گوشت کہ کچک ۽ ڈنگے بہ جن، کچک پشی ۽ نہ
تالیجنیت، پشی مرگ ۽ نہ تالیجنیت، ۽ مرگ پہ من سوپ ۽ چہ کل ۽ در نہ کنت۔"

بلے گوک ۽ گوشت، "موو! موو! موو!" بہ زان "انا۔"

دہکان ۽ جن ۽ گوشت، "چونیں کلپیں گوکے!"

دھکان ۽ جن ۽ پدا اے دیم ۽ آدیماں چارات، دانکہ آئی یک برے پدا
 مرگ دیست، ۽ گوشت ۽، "من لوٹاں تو اے گوک ۽ کموٹک بہ چن۔"
 مرگ ۽ گوشت، "شر! من گوک ۽ ٹک چناں، بلے تو دلمانگ مہ بو کہ من
 چه کل ۽ سوپ ۽ ہم در کناں۔"

دھکان ۽ جن ۽ گوشت، "تو بس گوک ۽ ٹک چن۔"
 مرگ کلے ات، آئی گوک ٹک چت۔

۽ پدا گوک آپ ۽ وراں بوت، آپ آچ ۽ کشاں بوت، آچ چٹ ۽ سوچاں
 بوت، چٹ بینگ۔ گر ۽ لوپ کناں بوت، بینگ۔ گر ۽ بینگ ملسک پرمان دات، بینگ ملسک
 ۽ کچک ڈنگے جت، کچک ۽ پیشی تاجینت، ۽ پیشی ۽ پہ ہما مرگ ۽ گبند گرت، کہ آئی
 گوک ٹک چنگ ات۔

۽ پدا گوات ۽ انچو گش ات، کہ سوپ چه کل ۽ ڈن در گرت ۽ چگل دات،
 دھکان ۽ جن ۽ آئر اچت ۽ زرت۔
 جد ۽ پد درساں پہ وش ۽ ایبئی زند گوازینت۔

قصہ ۽ مول ۽ مراد:

اے قصہ ۽ مول ۽ مراد ہمیش انت، کہ ہر کس یکے دومی ۽ کمک ۽ بہ کنت۔
 اگاں مردم صبر بہ کنت، الم آئی برال وارت۔

ہپتی قصہ

شیواریں روباہ

وہداں، وہدے ماہ در چکی برے ات، ءموراں ءآمڑی سک دوست بوت،
ہست ات یک زرد چکلیں روباہے۔

آئی نرگلیں مودات ات، شو کو کیں ریش ات ات، پڑنیں لٹکے ات۔
آئی نام روباہ ات۔ یک روچے آکشکے ءکشاں نشنگ ات، ءگول وتی پنجاں
وتی ریشاں رندگ ء ات، کہ مردے اوداں اتک۔

"توزان ءبہہ دم نہ برے؟" مرد ء گوشت۔

"توزان ءمدامی وش ء گل بہے؟" روباہ ء جواب گردینت۔

"من مرچی مہربان آل، بہ لوٹ چے کہ ترا دوست بیت۔" مرد ء

گوشت۔

"منی دل مرگے کشگ ء ات، روباہاں ء مرگ پہ ورگ ء سک دوست

بیت۔" روباہ ء گوشت۔

"گول من بیاگول، من ترا مرگے واریناں، منی لوگ ء مرگ ہست انت،

ترادمان ء یکے واریناں۔" مرد ء گوشت۔

"چون وش انت۔" روباہ ء گوشت۔

آ مردے ہمراہ بوت۔ وہدے آ مردے گیس ء سر بوت انت، مردے گوشت،
 "دمانے ڈن ء بہ جل، من پہ توچہ وتی مُرگاں یکے کاراں۔"

روباہ ء ودار ء نشت، ء مرد گس ء شت۔

مردے گونی ءے زرت ء چہ سنگ ء پُرے گرت۔ آہے پیشدارگ لوٹگ ء
 ات کہ گونی ء تہا مُرگے۔ آئی ہچ دل ء نہ ات کہ روباہ ء مُرگے بہ دنت۔

وہدے مرد ڈن ء در اتک، آئی گونی روباہ ء دستاں دات ء گوشت، "بہ زور
 من پہ تو مُرگے آؤرتگ۔"

"چون وش انت، مرگ ء گوشت!" آئی گوشت ء گونی ء دپ ء چچ کنگ ء
 گلائیش بوت، کہ مردے گوشت، "انا! ایشر ادا چچ مہ کن!"

"پرچا؟" روباہ ء جست گرت۔

"توزان ءے، دہکان ہمدانزیک انت، آیاناں وش نہ بیت کہ من روباہے ء را
 مُرگے بہ دیاں۔"

چونائی ء و اے گپ دروگے ات، پرچا کہ مردے نہ لوٹ ات، روباہ گونی ء
 سنگاں بہ گندیت۔

"تو آؤنگراں گندے؟ اے گونی ء بہ زور ء اود ء بہ روچچ ءے کن، کس ترانہ
 گندیت، بہ نند ء وتی مُرگ ء بہ ور۔" مردے گوشت۔

"اے جوانیں گپے، تنی منت وار اول۔" روباہ ء گوشت۔

آئی گونی دپ ء گرت ء دیم پہ ڈنگراں رها دگ بوت۔

انچو کہ روباہ ڈنگرانی تہا پُترت، آئی گونی ء دپ چچ کرت، دانکہ چہ سنگ ء پُر

ات۔

"اے چے انت، چشیں مسکرائی گڑا!" آئی گوں وت ء لَبجت۔

وہدے آچہ ڈنگراں در اتک، آئی دیست، آیک ماہورے ء تھا انت۔
 آ بندیک ات۔ شکاریاں اودا ماہورے جنگ ات، دانکہ روباہے بہ نیت ء بہ اڑیت۔
 یک برے روباہ سک نگیک بوت، آئی گوشت بلکیں آپہک اڑینگ، بلے
 روباہ شیوار انت۔ سک شیوار انت۔ آئی سنگاں ء اے دیم ء آدیم گرت، دانکہ یک
 سچک سرین سنگے در کپت۔ آئی ہمے ماہور براں کرت۔

آئی وتی دیم ء چپیس پجگ ء کچ ء آرا درت۔ آگیشتر درت، دانکہ آئی دوئیں
 دیم ء پجگ در اتک بہ کن انت۔ آپدا درگ بندات گرت، نول آئی پجگ ء پونز ء کچ
 ء در آیک ء راہے جوڑ بوت۔ آ انگت دراں کرت، نول آئی دوئیں پجگ، ء سرگ ء
 در اتک کرت۔

نول آئی وت ء کموکش دات، اے دیم ء آدیم ء کرت، ء گڈی ء، روباہ ء
 وت ء گیشینت ء در گرت۔

انچش کہ روباہ ء راہ گپت، آئی کنڈات، ٹہک دات۔
 "مردم بلکیں گوش انت ماشیوار انت، بلے روباہاں ہم انگت شیواری مل نہ
 داتگ۔" آگول وت رپٹاں ات۔

قصہ ء مول ء مراد:

سر جمیں روباہ نول اے قصہ ء سر پد انت۔ پمیشا اگاں نول شمارو باہے ء را
 سلاہے بہ جن ات، آنہ نیت گول۔ پمیشا روباہ ء گرگ سک گران انت، آ آجوئیں
 زندے گوازینگ ء انت۔

باندانت ماکسی سر ء چوش زوت بیسہ مہ کنناں۔ کب واری سکیں سلین ایتے،
 باندانت کسانیں لبانی پشت ء کس پہ کورو کائی مہ روٹ۔

ہشتمی قصہ

گہیر میں گروس

یک وہدے، دوریں ملکے، ہست ات شہرے، شہرے ہست ات گروسے،
کروس سکیں گہیرے ات۔ آئی چر ات ء گوشت، "ٹک، ٹک، ٹک۔۔۔ ٹک،
ٹک، ٹک" کس ء نہ زانت چے گوشت۔

گواچنی ء آئی بچ چشیں مطلبی میں گپے نہ جت۔ بلے اے گپ کس ء نہ
زانت، آیانی دل ء ٹک، ٹک، ٹک۔۔۔ ٹک، ٹک، ٹک ء بزانتے ہست۔

شہر ء یک دانائیں مردے اتک، آئی گوشت، من اے گپ ء پد جناں، کہ
ٹک، ٹک، ٹک۔۔۔ ٹک، ٹک، ٹک ء بزانت چے انت؟

بند ات ء آئی کروس ء زبان ہیل گپت۔ آئی بازیں جہدے گرت، بلے آئی
دربڑ تگیں ہے یکیں ات، ٹک، ٹک، ٹک۔۔۔ ٹک، ٹک، ٹک ء آئی کروس ء گیگانی و
کرت انت، بلے نہ زانت ءے کہ من چے گوشگ ء آں۔

آئی گوشت، نوں من کروس ء وتی زبان ء ہیل دیاں، آئی بازیں جہدے
گرت۔ بازیں وہدے ء پد، پہ کچک رسوائی، کروس ء زبان ہیل گپت۔ چوش مئے ء
شمے وڑا گپے جت۔

وہدے آئی مئے وڑاگپ جنگ ہیل گرت، آشت مز نیں دَمک ء، ء دپ
 ءے پچ لگوشت، "زمین نون مارا ایر بارت۔" بندات ء مردماں د لگوش نہ دات، آیاں
 ء باور نہ بوت کہ کرو سے مئے زبان ء گپ جت کنت۔

کروس ء پدا کو کار کرت، "زمین نون مارا ایر بارت۔"
 اے بری مردماں گپ اش گرت انت، ء جاک اش جت، "اللہ خیر! اللہ بہ
 زانت! زمین مارا ایر بارت، کروس و انچش گوشگ ء انت، بوت کنت۔"
 مردم گریٹنگ ات انت، آیاں وتی سر جمیں سامان بست انت، ء محک ء ات
 انت، دانکہ چہ زمین ء حد ء ایلاں دور بہ روانت۔

آ اے شہر ء پ شہر ء تچاں ات انت۔
 آ ڈگار پہ ڈگار ات انت، جنگل پہ جنگل ات انت، کوچک پہ کوچک ات
 انت۔

آ کوہاں سر کپت ء ایر کپت انت۔
 آ دنیا ء جہل ء شت انت، دنیا ء برز ء شت انت، دنیا ء چپ ء چا گرد ء
 گوشت انت۔

آہر نیمگ ء شت انت، بلے چہ دنیا ء در اتک اش نہ گرت۔
 پدا آواتر وتی شہر ء اتک انت۔ کروس ہما جاگہ ء ات، چہ ہمودا کہ آبتنگ
 ات انت۔

"تو چون زان ءے کہ زمین مارا ایر بارت۔" آیاں کروس جست کرت۔
 "من نہ زانیں۔" کروس ء گوشت۔

اول سراں مردم حیران بوت انت، آیاں پدماں پداں جست کرت، "تو نہ
 زان ءے؟ تو نہ زان ءے؟ تو نہ زان ءے؟"

آیاں بد بُرت، زہر ء زہر، کروس اِش گوشت، "تو چون چُشیں گے گوں ما
جَت؟ تئی قد انچونہ انت۔"

"تومار اچہ یک شہرے ء دومی شہر ء تاچینت۔"

"تومارا ڈگار پہ ڈگار، جنگل پہ جنگل، کوچک پہ کوچک گرت۔"

"تومارا کوہانی سر ء سرگپ ء ایرگپ پرمات۔"

"تومارا دنیا ء اے سر، ء آسراں بُرت ء آرت۔"

"تومارا ہر نیمگاں تاچینت۔"

"ء ما اے وہداں گوشت، بلکیں تو زان ءے کہ دنیا مارا ایربارت۔"

کروس ء وتی بانزل پتات انت، ء کنداں ء گوشت ءے، "شما سکیں گہیرا ت،
مردم کدی کروسی گیاں باور کن انت۔ شے دل ء اگاں کروسے گپ جَت کنت، گڑا
آبہ زان ہرچی زانت۔"

اول سراں، مردماں کروس چارات، پد ء کندگ ء لگ ات انت۔ آیاں کند
ات، وتی سر ء سک کندات، کہ یک کروسے ء آیاں ء چوش رہیبینتگ۔ اے مزین
مسکرائی ءے ات۔

چد ء پد، وہدے آیانی دل ء گوشت، کہ ما بہ کنداں، آ کروس ء کر ء شت
انت ء گوشت اِش، "باریں کندگی گپے بہ جن۔"

"کوپ ء پرج چہ کارچ ء استانکاں جوڑ بوتگ انت۔"

مردم ء کندات ء مسکرائی کرت، "تو کئے ء؟ تو کئے ء؟"

"من یک ہی کے آں۔"

مردماں پدا کندات، پرچا آیاں زانت، کہ آہیکے نہ ءے۔ آیاں پدا جست

گرت، "اگاں تو ہی کے ءے، گڑا پرچا زردنہ ءے؟"

"من پمیشا زردنہ آل، کہ من وت ۛ سبزیں رنگ داتگ۔"
 مردماں پدا کندات، پرچا کہ آسبز نہ ات، آیاں جست گرت، "گڑ اتوت ۛ
 چون رنگ داتگ؟"

ۛ کروس ۛ گوشت، "گون سہریں سیاہی ۛ۔"
 اے گپ ۛ سر امر دماں لاپ لیٹ وارت ۛ کندات۔
 نوں مردم ہر کج ۛ کروسانی سر کند انت، آیانی گپانی سر ادلگوش نہ دیاں۔
 اگاں آگپ زان انت، مردم کمار اش نہ کن انت، پرچا کہ درس زان انت، آگہیڑ
 انت۔

کروس انگت آشہر ۛ روانت، آملک ۛ روانت، دانکہ گپ بہ جن انت، ۛ
 مردماں بہ کنیدیں انت۔

قصہ ۛ مول ۛ مراد:

اے قصہ مارا ہے سکین ۛ دنت، کہ مردم باند انت ہر گپ ۛ پکا بہ کنت ۛ ہر
 گپ ۛ باور مہ کنت۔

نہمی قصہ

شیر ء آپ

بازیں وہدے ء ساری، ہست ات یک شیرے، آسر جمیں جنگل ء بادشاہ
 ات۔ آئی دراجیں ء شوکیں سہر چکیں بونزات ات۔ آرا شوکیں سہر چکیں کوٹے
 گورا ات۔ آئی مدام گشت ء گوشت، "گرررررررررر"، پرچا کہ اے شیرانی زبان
 ات۔

بلے درسیں دلوتاں نہ زانت کہ آپوش گپ جنت۔ وہدے آئی گوشت،
 "گرررررررررررر"، بازیں دلوت چہ ترس ء تنگ۔

زوتاں، ایدگہ دلوتاں دیست، کہ آیانی دُرسیں سنگت تچک ء ات ات،
 آیاں ہم چہ ترس ء تنگ بست ات۔

نوں شیر ء جیڑات، "اے چے مسکراہے! چیا کس منی کر ء نہ اوشتیت؟"
 آئی کوکار گرت ء گوشت، "گرررررررررررر" بہ زان، "شماچہ من چیا تچات؟"

مازاناں، ایدگہ دلوت شیر ء زبان ء پوہ نہ بنت، پمیشا شیر جاک جنگ ء ات،
 ء ایدگہ دلوت وت ماں وت ء گوشاں ات ات، "شیر انت، جنگل ء بادشاہ! پہ ماسک
 زہر انت۔" گوں اے گپاں آگیشتر تنگ ات۔

بلے، شیر تچ زہر ء نہ ات۔ آئی زانگ لوٹ ات، کہ دُرس پرچا تچک ء ات۔

پدا آئی جیڑات، "اے دُرس گھیڑیں دلوت انت، من باند انت ایساں کمار
مہ کنیں۔ من تیگاں، رواں جاگے آپے شوہاز کناناں۔"

آئی شوہاز کناناں، جاہے پہ وت آپے در گیت۔

دور جنگل ۽ تھا آپ ۽ کافی ۽ ہست ات، شوک ۽ ساپیں آپے ات، چوش
شیشگ ۽ ترپ ات۔ شیر سک تنگ ات، آپ ۽ نرک ۽ شت ۽ گوں وت گوشت
۽، "گر رر رر رر رر۔۔۔ من وتی تن ۽ پروشگ لوٹاں۔۔۔۔۔ گر رر رر رر رر" شیر ہی
وڑگپ جن ات۔

بلے، انچو کہ آپ ۽ کر ۽ رست، آپ چوشیشگ ۽ ترپگ ۽ ات، آپ ۽
سربر ۽ آئی وتی جند ۽ عکس دیست۔

چد ۽ ساری، آئی اے وڑیں ندرگ نہ دیستگ ات، ہمیشا آئی گمان کُرت،
آپ ۽ تہادگہ شیر ۽ ہست، کہ آنر اچارگ ۽ انت۔

آپ ۽ تہاشیر ۽ گندگ ۽ گوں آئی جان ۽ پٹ پاد اتک انت۔

آگوں وت ۽ گوشاں ات، "اللہ نہ بوتان! آپ ۽ تہادگہ شیر ۽ ہست،
اے من ۽ وتی آپانی ورگ ۽ نہ نیلیت۔" ۽ پدا گوشت ۽، "گر رر رر رر" بہ زان،
"من ہم کے آپ لوٹاں۔"

نوں دگہ لہتیں دلوت اتک، آہم تنگ ات انت، آیاں شیر دیست ۽
گوشت، "توچے کنگ ۽ ۽، گر رر رر رر رر رر کن ۽، آپ نہ ور ۽۔"

شیر ۽ پسہ دات، "اے آپ ۽ تہادگہ شیر ۽ ہست، من ۽ آپ ۽ ورگ ۽
نلیت، من ۽ چاریت ۽ گوشت، گر رر رر رر رر"

لہتے دلوتاں آئی سر ۽ کندا ات، پرچا کہ آیاں زانت، اے آئی جند ۽ عکس
انت۔ بلے، شیر ۽ نہ زانت۔

پدا یک شوکیں ملاؤے شیر ۽ گوش ۽ کر ۽ اتک ۽ گوں وتی نرمیں توار
۽ گوشت ۽، "اوشیر! کہیڑمہ بو، آپ ۽ تہاگس نیست۔"

بلے، شیر ۽ گوشت، "آپ ۽ تہا شیرے ہست، من وت گندگ ۽ آل۔"

دُرس اوشاتگ ۽ چارگ ۽ ات انت، باریں دیم ۽ چے بیت؟

پدا شیر، جنگل ۽ بادشاہ! تنگ بوت، تنگ بوت، گیشتر تنگ بوت، ۽ پدا
گڈسراں، گوشت ۽، "من ایشرا بے نہ کنناں، من کے آپ وراں، منی نگ ہُشک
انت۔ من نہ تُرساں۔"

آئی وتی دپ آپاں سک دات، سارتیں آپ آئی دپ ۽ شت انت، آئی
چلپ چلپ ۽ وارت انت۔ آئی دیست دانکہ آدگہ شیر گار انت۔ آگار بوت، پرچاکہ
آدگہ شیرے نہ ات، ہے شیر ۽ عکس ات۔

آئی انچو چہ آپ ۽ وتی دپ گش ات، دانکہ دیست ۽، ایدگہ دلوت
اوشاتگ ۽ چارگ ۽ انت، آئی گوشت، "نوں من زاناں، ہر چیز ۽ عکسے ہست انت۔"
چد ۽ پد درساں پہ وششی وتی زندگوازینت۔

قصہ ۽ مول ۽ مراد:

زہگاں! اے قصہ مارا ہے درونت ۽ دنت، باند انت ماوتی عقل ۽ کار بہ
بنداں ۽ چہ ہر چیز ۽ مہ تُرس انت۔ زندگی ۽ تہا باز براں مالہتے چیز نہ زاناں، باند انت
آیانی بارواجست بہ کنناں۔

اے قصہ بُندر ۽ جلال الدین رومی ۽ آؤر تنگیں قصہ ہے۔

دہمی قصہ

شیواریں بچک

وہداں، میتگے ۽ ہست ات یک شیواریں بچکے۔

نزیکاں، یک دگہ میتگے ہست ات، کہ آئی نہ دیستگ ات۔

وہدے، آکو مزن بوت، آزاگردگ ۽ ایش، آئی دل ۽ گوشت، ہے

میتگ ۽ بہ رو۔

یک روچے آئی وتی ماس جست کرت، "من بہ رواں؟" آئی ماس ۽ گوشت،

"ہو! دوئیں راہاں شر بہ چار، نول آدیم ۽ بہ رو۔ چاڑ کہ بہ بو!"

بچک ۽ ہو کرت ۽ راہ کپت۔ انچو کہ آراہ ۽ کر ۽ سر بوت، آئی دوئیں نیمگاں

چار ات۔ ہچ آئیگ ۽ نہ ات، آئی زانت آدیم بونگ شر انت۔

ہے دمان ۽ آ، آدیم بوت، ۽ آدگہ میتگ ۽ کشکے گرت۔

آئی آیتگ ۽ نزیکاں، ڈگارانہ تہاڑ مے مردم دیست، کہ اوشاتنگ ات انت،

آئی ہمایانی کر ۽ شت۔ انچو آنزیک ۽ سر بوت، آئی ایش گرت، آگوشگ ۽ ات انت،

"اوہ! آہ! اوہ!" آئی دیست دانکہ دُرس تر سے ۽ آماج انت۔

آیک مردے ۽ کر ۽ شت ۽ گوشت ۽، "شہا پرچا، اوہ! آہ! اوہ کنگ ۽ ات،

شمے ترس ۽ سبب چے انت؟"

"منی دوست! اے ڈگارانی تھا یک ترسناکیں رسترے ہست، ما پمیشا
ترسگ ء انت، بوت کنت آمنے سرء اُرش بہ کنت۔" مرد ء گوشت۔
"ہے ترسناکیں رستر کج انت؟" بچک ء اے دیم ء آدیماں چارات ء
گوشت۔

"حیال ء گور کن!" مردماں گوشت۔
بلے شیواریں، بچک ء پداجست گرت، "ترسناکیں رستر کج انت؟"
مردماں ڈگار ء نیام ء دست شہار دات انت۔
بچک ء وہدے ہمانیمگ ء چارات، دانکہ آئی یک مزنیں۔۔۔۔۔
کوٹکے دیست۔۔۔!

"اے ترسناکیں رسترے نہ انت۔" بچک ء کندات ء گوشت۔
"اے رسترے، نزیک ء مہ رو، تراوارت۔" مردماں دپ چچ لگوشت۔
بچک ء دیست، دانکہ مردم سکلیں گہیر انت، آئی گوشت، "من روان اے
رستر ء کشاں۔"

"اِنا! مہ رو! اے سکلیں ترسناکیں رسترے، تراوارت۔۔ اوہ! آہ! اوہ!"
بلے، بچک کوٹک ء نزیک ء ثت، چہ وتی کیسگ ء کارچے کش ات ءے،
گزلے چہ کوٹک ء کپ ءے گرت۔
مردم حیران بوت انت۔

"چونیں نہ ترسیں بچکے، ایشی رستر کُشت۔" مردماں گوشت۔
آوت ماں وت ء گپ ء ات انت، بچک ء چہ گزل ء تئشے گٹ چت ء وارت،
سک وش ات۔

"بہ چارات! اے ترسناکیں رستر ء ورگ ء انت، اے ترسناکیں بچکے،
سلیں بچکے۔" مردماں گوشت۔

بچک کوٹگ ء وراں، وتی کارچ ء پیش داراں، آیانی نیمگ ء پیداک
آت۔ مردم تنگ آنت ء کوکاراش گرت، "مئے سراش مہ کن! ترسناک ء سلیں
بچک، مئے نزدیک ء میا۔"

بچک ء کندرات، ٹہک دات، لاپ لیٹ وارت۔ مردم حیران ات آنت،
بچک چیاچوش کندگ ء انت۔

آیاں پہ ٹرس ء کرز جست کرت، "توچیا کندگ ء ئے؟"
"شماپہیکیں جٹ ات، شمشے حیاں ء یک کوٹگے ترسناکیں رسترے۔" بچک ء
گوشت۔

"کوٹگ سک وش آنت، مئے میتگ ء مچ انت، ماڈرس ورا انت۔"
مردمانی حُب گیش بوت، یکے ء جست کرت، "مارا کوٹگ چون رست
کنت؟"

"شماچہ کوٹگ ء توماں بہ کش ات، پداچوش زمین ء بہ کش ات۔" آئی
لہتے تو م کش ات، زمین ء گل کرت، ء آیاں ء پیش داشت۔
"شماہے تو ماں آپ بہ دیت، آیاں دگوش بہ کن ات، کے وداں باز
کوٹگ ر دیت۔" آئی گوشت۔

مردماں ہے وڈ کرت۔

نوں آیتگ ء ڈگاراں ہر نیمگاں کوٹگ کیشنگ۔

لہتیں آورانٹ، لہتیں آہباکن انت، ء لہتیں آہبرکن انت۔

پہمیشا آیانی میتگ ء نام انت، "کوٹگانی میتگ۔"

نوں بہ جیڑات، اے سرجمیں کاریک شیواریں بچکے نیگ انت۔ آیتنگ ء
 مردم ترس ات انت، پمیشاکہ آیاں پیسر ء کوٹگ نہ دیستگ ات، بچک ء آیاں ء
 کوٹگ ء باروا گوشت گوں۔

قصہ ء مول ء مراد:

اے قصہ مارا ہے درونت ء دنت، زانت شریں چیزے۔ انسان ء اگاں
 زانت ء زانگ بہ بیت، آدومی مردمانی شریں وڑے ء رہشونی ء گرت کنت۔

یازدِ ہی قصہ

سلیں مرد

دیر یگیں و ہداں، کہ مرگاں چہ آزمان ءدیم پہ زمین ءبال کرت، ہست ات
یک میتگے۔

آ میتگ ء ہر کس ء کہ گس ہست ات، ڈگارے ہم ہست ات۔ آیاں وتی
ڈگاراں، پٹاٹہ، گزرک، گوبی ءوڑوڑیں سبزی کشت۔

میتگ ءدُرسیں مردم وش رُو ءشریں ات انت، ابیدیک مردے ء، کہ آ
سکیں سلیں ءبد گوشتے ات۔

مدامی، اگاں مردے ء آرزابہ گوشتیں، "تئی صحب وش بات!" آئی گوں
بدیں زبان ء گوشت، "بلا! بلا! بلا!" ہے وڑا اگاں کس ء بہ گوشتیں، "تئی بیگاہ وش
بات!" آئی گوشت، "بلی! بلی! بلی!"

مردم چہ آئی اے وڑیں کاراں شزارات انت، ءجست اش کرت، "توچیا
چشیں سل ءبد زبانے ء؟"

بلے، آئی گوشت، "بلا! بلا! بلا!"، ء برے برے گوشت ءے، "بلی! بلی!

بلی!"

مردماں آئرا کمار نہ گرت، آیاں زانت شریں زبان چہ بدیں زبان ء شتر تر
انت۔ اے مرد بد زبانے، ایسرائیل ء بہ دینیت۔

بلے، یک روچے آپہک سل بوت، شپاں آشت ء مردمانی گسانی دروازگ ء
دپ ء ٹین ء چچت، ء کوکار ء گرت۔

بینگ! بینگ! بینگ!

مردم چہ واب ء پاد اتک انت، چہ وتی تاکاں سرکش ات اش، ء گوشت
اش، "توچیا جاک جنگ ء ء؟"

بلے، آئی ٹین سک توار پرمات۔

بینگ! بینگ! بینگ!

بینگ! بینگ! بینگ!

بینگ! بینگ! بینگ!

مردماں نہ زانت، گوں ایٹی کجام راہ ء بہ روان؟

یک روچے سلیں مرد گوں وتی سنگتاں دگہ میتگے ء شت۔ مردم سک وش
ات انت، کہ آچہ ادا بہ رؤت، آیاں آئرا چارات، دانکہ آچہ میتگ ء در کپت ء
شت۔

ہے چاروکانی تہا یک شیواریں بچکے ہم ہوار ات۔

انچو کہ مرد چہ چماں اندر بوت، شیواریں بچک یک دار ء ڈیکی ء ء سوار
بوت ء مردماں ء گوانک جت۔

انچو کہ مردم مچ بوت انت، بچک ء گوشت، "من گوں شما سلیں مرد ء باروا
گپ جنگ لوٹاں۔"

دُرساں گوشت، "آشت!"

"حداء شکر انت!"

"ہو! آشت!"

"جان چٹ ات!"

"ماپرچا آئی بارواگپ بہ جننا!"

"بلے، آپدا کنیت!" شیواریں بچک ء گوشت۔

"تورا ست گوش ءے، آپدا کنیت ء مارا انچودل ریش کنت۔" پیرزالے ء

گوشت۔

"ہو! ہمے وڑ بیت!" پیر مردے ء گوشت۔

"ماچے کرت کنناں؟" مردماں جست کرت۔

"من راہے درگنگ، انچیں راہے کہ آوتی سلیں اتناں یل ء بہ

دنت۔" بچک ء گوشت۔

"مارا بہ گوش گوں!" مردماں جاک جت۔

"ہو! شر! مرد ء ڈگارے ہست، ڈگار ء پٹاٹہ کشتنگ، آادانہ انت، ماشا

پٹاٹھاں کشاں ء آیانی جاگہ ء گزرک کشاں۔ وہدے، کہ آکنیت، ماگوشاں اے تئی

ڈگار نہ انت، ء نیکہ اے تئی میتگ۔" بچک ء گوشت۔

"گڑا آئی گیس ء چوں کنناں؟ آ کہ وتی گس ء روٹ، الم زانت، اے ہمانی

میتگ انت۔" پیرزال ء جست کرت۔

"آئی گس ء رنگ سہر انت، ما آرا شونزیں رنگ دیاں، آگوشیت، بلکیں

اے دگرے ء گس انت۔" بچک ء گوشت۔

"اگاں آگس ء تہا بہ پتریت، گڑا؟" پیرزال ء جست کرت۔

"من اے بارواہم جیڑینگ۔ ماگس ۽ دیوالاں، آئی تہا سر جمیں چیزاں دگہ رنگ دیاں۔ چیزاں اے دیم، آدم کنناں، دانکہ آہج مہ زانت۔" شیواریں بچک ۽ گوشت۔

"چہ اے کاراں گڑا مارا کجام نپ رَسیت؟" بازیں مردماں جست کرت۔
 "ہو! آچہ اے میتگ ۽ روت، یاو آوتی بدیں التاں بدل کنت۔" شیواریں بچک ۽ گوشت۔

"ہو! چوش بوت کنت۔" پیر زال ۽ گوشت۔
 گڑا، مردم یک جاہ بوت انت، آیاں سک کار کرت۔ آئی ڈگار ۽ پٹاٹھانی جاگہ ۽ گزرک اش کشت۔

آئی گس ۽ دیوال اش ڈن ۽ تہاں رنگ کرت انت۔ آئی سر جمیں چیز اش رنگ دات انت، ۽ اے دیم ۽ آدم کرت انت، دانکہ زانگ مہ بنت۔

دیر نہ گوست، سلیں مرد و اتر میتگ ۽ اتک۔ انچو آرسٹ، ہر کس کہ آئی دیست، گوشت ۽، "بلا! بلا! بلا!۔۔۔ بلی! بلی! بلی!" آئی پیش ۽ وڑ ۽ ٹین توار پر مات انت، "بینگ! بینگ! بینگ!"

مردم مچ بوت انت، شیواریں بچک ۽ جست کرت، "او مردک! تو کئے ۽؟"

"توزان ۽ کہ من کئے اوں۔" سلیں مرد ۽ بد بد ۽ پسہ دات ۽ ٹین جت۔

"ماترانہ زاناں۔" مردماں گوشت۔

"شمازان ات، آمنی پٹاٹھ ۽ ڈگار انت۔" آئی دست وتی ڈگار ۽ نیمگ ۽ شہار

دات ۽ گوشت۔

"بلے، اے وگزرک ۽ ڈگارے، اے تی ڈگار نہ انت۔" شیواریں بچک ۽ گزرکے کش ات ۽ گوشت۔

"اودا منی گس انت۔" مرد ۽ گوشت۔

"تی گس چے رنگ نیگ ۽؟" شیواریں بچک ۽ جست کرت۔

"تو شوزان ۽، کہ منی گس ۽ رنگ سہر انت؟" مرد ۽ گوشت۔

"بلے، اے گس و شوزانت۔" شیواریں بچک ۽ گوشت۔

مرد ۽ وتی گس ۽ نیمگ ۽ شر چارات، ۽ گوشت، "اوہ خدا! اے گس و شوز

انت۔"

آتچا ۽ شت، چہ تاک ۽ گس ۽ تہا چارات ۽، دانکہ ہر شے بدل ات۔

"بوت کنت، اے منی میتگ نہ انت۔" آئی وتی سر کچینت ۽ گوشت۔

آ میتگ ۽ مردم چارات انت، زمین چارات، حیران بوت، "اگاں اے منی

میتگ نہ انت، گڑامن چہ کج ۽ اتلگ اول۔"

"اے یک رازے، بلے، ماترا اے راز ۽ ایوک ۽ یک وڑے ۽ گوشاں

گوں۔ ترا سوگند ورگی انت، چد ۽ پد تو وتی زبان ۽ شر کن ۽، سل نہ بہ ۽، وتی کار ۽

کرداں شر کن ۽۔ اگاں تو چوش کن ۽، ماترا راز ۽ گوشاں۔" شیواریں بچک ۽

گوشت۔

"من ۽ سوگند انت، من ہبے وڑکناں۔ من ۽ بہ گوش ات۔" مرد

۽ گوشت۔

پدا مردماں یکپارگی ۽ گوشت، "ماتئی گس رنگ داتگ، ماتئی سر جمیں چیز

رنگ داتگ انت، اے دیم ۽ آدم کر تگ انت، ماتئی ڈگار ۽ گزرک کشتگ۔"

"ماچوش کرتگ، دانکہ تو شربہ بے۔ نوں کہ تو سوگند وارتگ، مادر سیں
 چیزاں پداہماوڑکناں۔ یک جاہ شریں زندے گوازیناں۔" شیواریں بچک ء گوشت۔
 سلیں مرد ء سوگند وارت، کہ آنوں بدزبانی نہ کنت، سل نہ بیت، مردماں
 تکا نسر نہ کنت۔ مردماں آئی ہر شے پداہماوڑکرت ء دات انت۔
 چد ء پداگاں مردمے ء آزابہ گوشتیں، "تئی صحب وش بات!" آئی پہ بچکند
 پسہ دات، "تئی صحب ہم وش بات۔"
 اگاں مردمے ء آزابہ گوشتیں، "تئی بیگاہ وش بات!" آئی پہ بچکند پسہ دات،
 "تئی بیگاہ ہم وش بات۔"
 آنوں ہچ ٹین توار نہ پر مات انت، ہچ بر! مردمانی زند پہ وشی ء سکاماتی
 گوست۔

قصہ ء مول ء مراد:

اے قصہ زہگاں ء ہوارکاری ء یک دستی ء سکین ء دنت۔ گونڈواے گپ ء
 ہم در بر انت، کہ سل ء بدیں زبان کس ء دوست نہ بیت۔ کٹیت زبان، بباد دنت
 زبان۔